

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 17 (26)
24.IV.-30.IV.2006

Да превърнем България в райска градина

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на потомците от тях.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

БУНТЪТ НА НЕТЪРПЕЛИВИТЕ

Андрей Лазаров Пантев е роден на 26 март 1939 г. в с. Раковица, Монтанско. Професор в СУ "Св. Кл. Охридски", доктор на историческите науки. Автор е на над 40 книги и на десетки учебници, студии, статии, рецензии и предговори на историческа тематика. Народен представител в 39-то и 40-то НС.

Председател на Гражданско сдружение „Свети Георги Софийски“ и зам. председател на парламентарната група на „Коалиция за България“ в 40-ото Народно събрание.

Андрей ПАНТЕВ

В живота на всеки народ лежи някаква обединителна епопея. Нейното обаяние обикновено е обгърнато в романтичен трагизъм. Героична, идеализирана, мащабна, понякога силно преувеличавана. Тя налага събитийна канава, върху която никне рационалното и поетично зърно на хомогенната етнокултурна сплав. И остава завинаги в националната памет. Така е с нашия априлий 1876 г., пред чиято 130 годишнина стоим днес. Той е дълбоко вкоренен в психологията на нашето политическо мислене. Как да го пропуснем през филтрите и лупите на съвременния културно-политически климат? Целият този незабравим епос срещаме в страхопочитание за пръв път на училищния чин. А после го възпроизвеждаме стотици път в пламна-

ло въображение с епизоди повече от литературата, отколкото от историографията. Дали при това поражение не трепнем пред името България повече, отколкото при победите на Крума и Симеонова? Защото разгромът донесе триумф. Дали са предполагали мъчениците от Перушица, Копривщица и Панагюрище, че техните мъки ще станат предмет на парламентарни дебати, журналистически прения, пламенни площадни изяви. Дали са допусkali, че тяхната саможертва ще бъде основната причина руският Император да предприеме една военна кампания, която ще бъде най-честната и благородна война в историята на европейския XIX век?

Да пресечеш Ламанша и дори Атлантика като национално-политически проблем, като индикатор

за човечност, като гражданско-религиозна дилема, поставила темата за моралното здраве на цивилизованото общество, се оказва не по-малко значимо, отколкото да се изправиш в обречено бойно предизвикателство пред триконтинентална имперска сила. Ако не се бе случило така, българските мъченичества щяха да се вляят отново в досадата от поредните изколвания на Балканите. Те понякога предизвикваха рутинен спазм на съчувствие, но с това милостта приключваше. Значи има и друго, не по-малко важно обяснение на чудото на българските въстания. Нашето внезапно излизане пред европейската преса и дипломатия не бе инцидент, нито каприз на случайността. Прекалено дълго бяха мълчали за нас, за да могат да кажат, че ни е дошъл редът. Това

бе закъсняло разкаяние за това, че в продължение на столетия се правеха, че ни няма! А също - повеля на времето, в което българите записаха с кръвта си поредното си, този път забелязано участие. С драма, непозната дотогава на балкански терен. Въпреки, че въстанието не бе толкова изява на рационални методи и форми на национална воля, колкото доказателство, че ни има! А такава културно-етническа личност е част от онази Европа, за чиято духовна хомогенност се бе вече заговорило. Ние направихме така, че думите християнин и българин станаха еднозначни. Трябваше да изкрещим, за да чуят това.

Но как се случи така? Началото бе вестникарска сензация, тръгнала от Пловдив и стигнала до Лондон, със зловещото начало: "Странни слухове се носят в Цариград...". Знаем какво последва. Специално предизвикана посланическа конференция в Цариград, която очерта границите на българския етнос, ожесточени обществено-политически преговори, дипломатически комбинации и накрая, часът на избавлението.

На стр. 6

От стр. 1

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ, СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ!

Отворете сърцата си и почувствайте с душите си надеждата, която Той донесе, радостта и увереността, че ще дойде Неговото царство! Тази вяра крепи всички ни през най-трудните мигове на живота и ни дава щастливата възможност да се усмихваме дори през сълзи. Пазете я жива, мили приятели, и няма да изгубите светлината на пътя към Него!

ДА ОТКЛИКНЕШ НА ЧУВСТВОТА СИ

Станислав СПАСОВ

„Ах, колко ми се иска всички хора да са щастливи! Да живеят задружно, да си помагат и почитат! Да не бъдат разделени от граници и религии! Да няма болести, разврат и убийства! Всичко това е възможно!“

Думите все още отекваха в ушите му. Но той се отнасяше към тях с насмешка. По този начин се опитваше да оправдае постоянното им изникване в съзнанието си. Седеше на задната седалка на лъскавото си BMW и гледаше през стъклото обикновените хора, забързани, начумерени, антагонистични един към друг. Ха, как може тези дезориентирани мравчици да се обединят и дружно да създадат светлото си бъдеще?! Да въздигнат рая от градската пепел, по думите на човека, чийто ентузиазирани глас бе слушал допреди малко в залата, в която бе поканен. Той беше типичен

представител на висшата класа. Богат, известен, с неопетнено име. Същност беше депутат в Народното събрание на Републиката, член на Демократическата партия. По препоръка на секретарите си бе приел да отиде на лекцията с екзотичното заглавие „България – Рай“. Два часа слуша за светлото бъдеще, което очаква родината ни. За това, че „процесът“ вече е започнал и

лавината набира скорост. Слуша за райските градини, които хората ще садят, за това, че в тях ще се радват, ще танцуват и пеят.

Да – наистина имаше логика в думите на лектора. Но това беше суха те-

ория. Той явно не познаваше хората. Беше просто един от неколцината идеалисти, които най-често свършват живота си, пропивайки се, поради несбъднати очаквания за света. И откъде би могъл да има опита, който имам аз – мислеше си господин Георгиев, загледал се през стъклото. Той не е водил кампании за печелене на гласове. Не се е докоснал до народа, за да го види що за стока е. Що за риби плуват в главата му. А те, всички хора, ламтияха за власт и пари. Такова е възпитанието им, започнало в най-ранна възраст. Парите са сила, властта е сила. Ако ги имаш, всички ще ти се кланят. Обещай им ги и ще те последват.

На стр. 10

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

„...Срещу идеите, изложени в серията книги „Звънящите кедри“ се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото...“

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на гържавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благодарствено се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея“.

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

„Именията на Ведическата култура!“

Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рая само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.“

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ISSN - 1312-7063

97713127063

В каталога на
РП нашият
номер е

618

Цените остават непроменени!

Продължение
от миналия брой

ОГРАНИЧЕНИЯ НА НАУЧНИЯ МЕТОД

Преди изследователите да станат изследователи, те трябва да станат философи. Трябва да разберат каква е целта на съществуването на човечеството и какво трябва да създаде човечеството. Лекарите трябва преди всичко да определят на фундаментално ниво какво е необходимо на човешкото същество за живот.

С цел използването на моите философски теории за земеделието аз съм провеждал експерименти, като съм отглеждал култури по различни методи, в основата на които винаги е лежала идеята за създаването на метод, близък до природата. Правил съм това по пътя на изключването на агрономическите методи, които не са необходими.

Съвременната селскостопанска наука изхожда от други представи. Първо, изследванията се правят нецеленасочено. Второ, всеки изследовател вижда само една част от безкрайното множество естествени фактори, които определят добива, и които се променят в зависимост от мястото и времето.

На един и същ участък земя фермерът трябва всяка година по различен на-

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

чин да отглежда своите култури в съответствие с промените на времето, популацията на почвените насекоми, почвените условия и много други естествени фактори. Природата се намира в постоянно движение, условията от една година никога не се повтарят.

Съвременната наука изкуствено е раздробила природата на малки частички и изследванията, провеждани от учените, не съответстват нито на закона на природата, нито на практическия опит. Резул-

татите се отделят съгласно въпросите на изследователя, но без да се отчитат потребностите на фермера. Би било голяма грешка да се мисли, че получените по този начин умозаклучения могат да бъдат използвани на фермерските полета с постоянен успех.

Неотдавна професор Тсуно от университета в Ехиме написа многословна книга за взаимната връзка между метаболизма на растенията и добива. Този професор често идва на моето поле, изкопава дуп-

/Въведение в натуралното земеделие/

ка, за да провери състоянието на почвата, води студенти, за да измери ъгъла на падане на слънчевите лъчи и сянката и други подобни глупости и отнася в лабораторията си образци от растения за анализ. Аз често го питам: "Смятате ли Вие да използвате метода за прякото засаждане без разораване?" Той, смеейки се, отговаря: "Не, използвам е ваше дело. Аз смятам да продължа да се занимавам с изследвания".

Ето как стоят нещата. вие изучавате функцията на метаболизма на растенията и способността на растенията да поглъщат хранителни вещества от почвата, пишете книга и получавате докторска степен по селскостопански науки, но не се интересувате, дали вашата теория за асимилация има някакво отношение към добива.

Даже, ако Вие можете да определите как влияе метаболизмът на горното листо върху продуктивността при средна температура 29 °C, то има места, където температурата е различна. И ако в Екиме през тази година температурата е 29 °C, то следващата година темпе-

ратурата може да бъде само 24 °C. Ще бъде грешка да се твърди, че стимулацията на метаболизма увеличава образуването на нишесте и осигурява висок добив. Географията и топографията на участъка, свойствата на почвата, нейната структура, дренажа, слънчевото осветяване, съобществата от насекоми, сортовете семена, които използвате, начина на обработка на почвата – с една дума, безкрайното разнообразие от фактори, трябва да бъдат взети под внимание. Метод на научен експеримент, който отчита всички взаимосвързани фактори, е просто невъзможен.

В наши дни вие чувате много разговори за успехите на "Движението за здравословен ориз" и "Зелената революция". Доколкото методите, прилагани от привържениците на тези движения, зависят от слабите "подобри" сортове ориз, те са принудени да използват химикали и инсектициди 8–10 пъти в продължение на вегетационния период. За кратко време в почвата просто се унищожават микроорганизмите и

се изгаря органичното вещество. Животът на почвата се разрушава и храненето на растенията става зависимо от хранителните вещества, добавени в почвата във вид на минерални торове.

На пръв поглед делата на фермера вървят по-добре, когато той използва "научната" методика, но това не означава, че науката може да помогне да се подобри естественото плодородие на почвата. Това означава, че науката може само да помогне да се възстанови разрушеното от хората естествено плодородие на почвата. Разпръсквайки слама, отглеждайки детелина и връщайки в почвата всички органични остатъци, ние довеждаме земята до такова състояние, че тя притежава всички хранителни вещества, необходими за отглеждането на ориз и зимни зърнени култури на едно и също поле година след година.

Благодарение на натуралното земеделие, полетата, които са вече развалени поради разораване или използване на химикали, могат да бъдат ефективно възстановени.

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

тата на помислите. То е ангел. Ако разберете това, вие ще можете да действате по-нататък вече интуитивно и действително с вас ще бъде човек, който ще ви направи щастливи.

Когато спите под звездното небе, вземете със себе си и детето, сложете го до себе си, нека и то погледа звездното небе, но в никакъв случай не му обяснявайте нито названията на планетите, нито това как разбирате произхода и предназначението им, вземете в ръце счупеното стръкче и кажете: "Мисля, че този няма да живее и няма да ни донесе плод, той се счупи, но хайде да опитаме". И посадете наред с другите поне един счупен разсад. След няколко дни, когато отново отидете с него при лехата, с вече укрепналите стъбълца на доматите, покажете счупеният увехнал стрък и напомнете на детето за това, че е бил счупен при посаддането. При това не говорете с детето с назидателен тон. С него трябва да се говори като с равен на вас човек. Във вашето съзнание трябва да се наложи, че в някоя от отношения то дори ви превъзхожда, например по чис-

или да се оправя направеното от него. Може да се пита какво иска. Може да му се помогне, само след като му поискате разрешение да пороботите заедно с него. Когато започнете да засявате зърнени култури, дайте му да хвърли в лехата със своята ръка зърна.

- Добре - отбелязах аз, - действително, така детето ще прояви интерес към растителния свят и ще може да стане добър агроном, но откъде все пак ще се появяват у него знания и в другите области?

- Как откъде? Работата не е само в това, какво той ще знае и чувства как и какво расте. Главното е, че ще започне да мисли, да анализира, и неговия мозък ще се събудят клетчиците, които ще работят вече през целия му живот. Те ще го направят по-умен, по-лантлив в сравнение с тези, при които тези клетки спят. Що се касае до вашето битие, това, което вие наричате прогрес, той може да се окаже ненадминат във всяка област, а по-голямата, отколкото у другите, чистота на помислите му, ще го направи най-щастлив. Установеният контакт със своите планети ще

му позволи постоянно да приема все нова и нова информация, и да обменя информация. Всичко това ще се приема от неговото подсъзнание и ще се предава на съзнанието във вид на нови и нови мисли и открития. Външно той ще бъде обикновен човек, но вътрешно... Такива вие ги наричате гении.

Горска гимназия

- Кажете, Анастасия, теб така ли те възпитаваха родителите ти?

Тя отговори, след кратка пауза, през която вероятно си спомни своето детство:

- Аз почти не помня моите майка и татко. Възпитавали са ме дядо и пращяда примерно така, както сега ти разказвах, но работата е там, че природата и заобикалящият ме животински свят, аз някак сама чувствах добре, може би не осъзнавайки до край целия механизъм, но това не е най-главното, когато чудата си. - А тук не раста до от време на време ид-

вотните - по-различно. Изтичах към тях, пращяда ми се поклонил, а дядо ме взе на коленете си. Слушах как бие сърцето му, и разглеждах косъмчетата на брадата му. Всички мълчим. Мислим, и така ни е добре. После дядо ме пита:

- Кажете, Анастасия, защо косите растат тук? - и показва главата си и брадата си. - А тук не раста до от време на време ид-

носа си. Докоснах челото и носа му, но отговорът не идваше, а да говоря необмислено не мога, нужно ми е да разбера. Когато те дойдоха другият път, дядо пак ми казва:

- Ето че продължавам да мисля, защо коса ми расте тук, а там не расте. - И отново показва челото и носа си. Пращяда ме гледа внимателно и сериозно.

Тогава си помислих: може пък наистина това да е най-сериозният ми проблем и попитах:

- Дядо, а на тебе, какво, много ли ти се иска, те навсякъде да растат: и на челцето и на нослето?

Пращяда се замисли, а дядо отговори:

- Не, не ми се иска. - Ами затова и не растат, защото на теб не ти се иска така.

(Той замислено, сякаш питаше сам себе си, поглаждаше брадата си:

- А тук растат, значи, защото на мен така ми се иска?

Аз потвърдих: - Разбира се, дядо, и на теб, и на мен, и на този, който те е измислил.

Тук пращяда някак възбудено ме попита:

(Слегла)

(Продължение
от миналия брой)

Помощникът и възпитателят на вашето дете

Когато садите не семена, а разсад, необходимо е също да се обясни на детето, какво правите. Ако садите доматен разсад, то нека то ви носи по едно стръкче. Ако счупи някое неволно, вземете в ръце счупеното стръкче и кажете: "Мисля, че този няма да живее и няма да ни донесе плод, той се счупи, но хайде да опитаме". И посадете наред с другите поне един счупен разсад. След няколко дни, когато отново отидете с него при лехата, с вече укрепналите стъбълца на доматите, покажете счупеният увехнал стрък и напомнете на детето за това, че е бил счупен при посаддането. При това не говорете с детето с назидателен тон. С него трябва да се говори като с равен на вас човек. Във вашето съзнание трябва да се наложи, че в някоя от отношения то дори ви превъзхожда, например по чис-

Решения на конференцията:

- създадена е Междурегионална обществена организация "Академия за Развитие на Родовите Имения" – Академия РА;

- утвърден е устав на Академията;

- избрани са ръководни и контролно-ревизионни органи на Академията;

- създадени са в Кусбас, Краснодарск и Москва регионални филиали на Академията.

За почетен Президент на Академията и действителен член на Академията е избран професор, доктор на икономическите науки Виктор Яковлевич Медиков.

За вицепрезидент и член на Президиума е избран професор, доктор на педагогическите науки Анатолий Михайлович Балбеко.

За главен Учебен секретар на Академията и член на Президиума е избран професор, кандидат на химическите науки Владимир Михайлович Лаптев.

За членове на Президиума са избрани:

- заслужилите деятел на културата на Русия, Президент на международната асоциация на благотворителните фондове "Мама" Раис Радисович Атнагулов;

- Генералният директор на Института по юридически науки на Академия РА Максим Геннадиевич Звягинцев.

За ревизор на Академията е избрана професор, доктор на техническите науки Ала Сергеевна Помелникова.

В съответствие с Устава на Академията и действащото законодателство на Руската федерация Академия РА решава следните задачи:

- съдействие на организации с научно-изследователска, образователна и просветна дейност за създаването и развитието на родови имения;

- координация на научната дейност на филиалите на Академия РА и други научни организации;

- провеждане на научни и практически конференции, семинари, симпозиуми, съвещания, курсове на обучение по тематиката на Академията;

- разработка и осъществяване на целеви програми за реализацията на решения в областта на създаването и развитието на родови имения.

В своята работа Академията тясно взаимодейства с държавните органи на властта и местното самоуправление, а също така - с обществени обединения, творчески съюзи и доброволни общества в съответствие с целите и за-

През лятото на 2004 година по инициатива на учени и практики в редица субекти на Руската Федерация се състояха учредителни събрания на филиалите на Междурегионалната обществена организация "Академия за Развитие на Родовите Имения" – Академия РА

На 10 септември 2004 година в Москва се състоя учредителната конференция на Академия РА.

АКАДЕМИЯ РА

дачите на Академията.

В стадии на формиране се намират следните научно-изследователски институти:

- институт по културата;

- институт по икономика и политика;

- юридически институт;

- педагогически институт;

- институт по екология;

- институт по човешки ресурси;

- институт по Земята;

- селско-стопански институт;

- институт по селско-производство;

- архитектурно-строителен институт;

- институт по краезнание (изучаване на даден край, област);

- институт по информатика;

- институт по биоенергетика;

- институт по нови технологии.

В състава на Юридическия Институт от 14.11.2004 г. с решение на учредителното събрание е създаден орган за обществена самодейност "Московски градски център за правна помощ "Ведруса". Цел на създаването на Центъра е оказването на безплатна юридическа помощ по всички отрасли на законодателството на РФ на граждани и юридически лица, които споделят идеята за родовите имения, и реално желаят да се обединят за претворяването в живота на прекрасното бъдеще на човечеството.

Координатор на Центъра "Ведруса" е директорът на Юридическия Институт академик Максим Геннадиевич Звягинцев.

През март 2005 година е организиран Мурманският филиал на Академията, през октомври 2005 – Българският филиал на Академията.

В рамките на Академия РА се предполага създаването на съответния Университет за подготовка на висококвалифицирани кадри.

Практиката е показала високата ефективност на това направление. В Москва и в Киров вече нееднократно успешно са проведени съвместни семинари с Московската Академия за държавно и общинско управление – МАГМУ, Руската Академия на държавните служби – РАГС при Президента на Русия по темата: "Раци-

онално екологично използване на природата: създаване и развитие на Родови Имения".

На специалистите, които са преминали курс на обучение, са издадени дипломи от Академия РА и удостоверения по държавен образец от МАГМУ и РАГС при Президента на РФ по специалността "Създаване и развитие на Родови Имения".

През септември 2006 година е планирано да се проведе семинар в гр. Геленджик. С перспективата да се направи там постоянно действащ семинар.

Два пъти в годината, през зимата и през лятото, се предвижда да се провеждат семинари в Сибир, в кедровата гора на 50 км от Новокузнецк. А също така в действащите родови селища, в частност в «Родно», Владимирска област.

Разглежда се проект за създаване на филиал на Академията и Университета в Санкт Петербург и в Приднестровската Молдавска Република. Обсъжда се възможността за организирането на филиали в редица други страни.

Преподавателският състав е сформиран от високо квалифицирани, най-добрите в своите области професори, практики, специалисти, академици. Ето някои от тях: В. Н. Мегре, В. Я. Медиков, В. А. Ефимов, Л. С. Гордина, О. А. Сизов, А. М. Балбеко, А. Ф. Черняев, Ю. Н. Забродоцкий, М. Г. Звягинцев, Р. Р. Атнагулов, В. Х. Новиков, Е. Н. Титов, Л. П. Аваева, А. А. Горнаев, Н. И. Кудряшов, В. А. Карасев, В. Н. Гребнев, В. А. Счастливцев, М. Ф. Малишева, Е. С. Иларионова и др.

Първите семинари бяха двуседмични. Ще практикуваме семинари и с по-малък период на обучение и с много по-голям.

Продължителните периоди на обучение ще се провеждат не само в очна форма, но и в очно-заочна. Ще се издават дипломи на Академия РА и дипломи по държавен образец по специалността "Създаване и развитие на Родови Имения", ако обемът на обучението е повече от 500 учебни часа. Ще се издават, също така, свидетелства, при обем на обучението от 100 до 500 часа.

На изминалите семи-

нари най-подробно и с огромна полза са разгледани следните теми:

- Концепция за организацията и развитието на родовите имения;

- Право. Земеделско право;

- Философия на новото време;

- С какво започва родовото имение;

- Помогни си сам;

- Наука на образите;

- Край на промеждутъка на тъмното време;

- Занаята в родовите имения;

- Ведруско пчеларство;

- Родово имение: екологична безопасност и устойчиво развитие;

- Глобалната екологична криза и пътищата за изход;

- Кризата на съвременната цивилизация и перспективите за развитие на Русия;

- Златно сечение;

- Златно отношение при формирането на плодородни почви;

- Най-нови технологии в строителството и развитието на родовите имения;

- Най-нови методики в образованието и възпитанието;

- Духовно акушерство;

- Социално-психологически аспекти на родовите имения;

- Система за цялостно движение;

- Хармонизация на духовното и физическото начало на човека;

- Екологична биотехнология;

- Сътворяващо земеделие;

- Проекти на къщи за родовите имения;

- Опит в строителството на паянтови къщи.

Проведени са кръгли маси:

- За Земята и националната идея;

- Проект за програма на партията;

- Проект на Съюза на предприемачите с чисти помисли;

- Практическо оформяне на поземлените участъци.

Заключителна кръгла маса с първия випуск слушатели на Академията в продължение на два дни проведе академикът, почетният Президент на Академия РА В. Н. Мегре.

Практиката показва, че нашите слушатели и участниците в семинарите сами се явяват висококвалифицирани преподаватели има на какво да се научи от тях. Получава се многостра-

нен процес на обучение.

Цената за курсовете не е голяма, зависи от мястото на провеждането, наема на помещението, наемането на хранене. Но при всеки случай тя е приблизително 20 пъти по-ниска от цената за провеждането на аналогични семинари в чужбина. Например в Германия.

Затова, разбирайки за нашите семинари и учебни процеси, специалисти от различни страни изявиха желание да се обучават при нас.

Практиката показва също така, че ефективността на занятията зависи съществено от техническите организатори в конкретното място. Голяма благодарност слушателите и преподавателите изказаха на организаторите в Киров О. Д. Валенчук, съпрузите Р. В. и С. Н. Пантелеви; на организаторите в Москва Л. П. Аваевой и А. М. Балбеко.

В Геленджик основни организатори са представителите на Краснодарския и мурманския филиал на Академия РА. Групата от Мурманск се оглавява от академик В. Х. Новиков, а групата от Краснодар – от А. А. Барков.

Единственото, което не достига по време на семинарите, е времето. Официално, по график, занятията се провеждат от 10.00 до 18.00 ч. Но всъщност те текат практически денонощно и продължават даже след раздаването на дипломите. Например, в Киров занятията се провеждат активно от 8.00 сутринта до 2.00-4.00 ч. през нощта. А след раздаването на дипломите мнозина останаха още няколко дни, като презавериха билетите си за по-късни дати.

Всички слушатели са крайно активни. В допълнителното време всеки участник на семинара се изказа с 2-4 часов доклад и проведе практически занятия. Ето част от тях:

- Образование. Жива педагогика;

- Обществено-полезна работа. Опит на регионите;

- Представителство в регионалните обществени палати;

- Организация и работа на информационен център;

- Мрежов принцип. Вилно нетърговско партньорство като правова форма за организацията на родови имения, съ-

юзи, партии. Сборен център. Преобръната пирамида на знанията;

- Привличане на еднородни приятели във всички слоеве на обществото;

- Методи за подготовка и взимане на решения;

- Правни и финансови аспекти на придобиване на земя за родови имения;

- Проектиране и земеемство;

- Летописни източници от Беловодието. Култура на Ведическата Рус;

- Общи принципи за избор на място, инженерна подготовка и засаждането на гора. Стълба на духа, жизненни цели, организация на общини;

- Практикум: проекти на родови имения;

- Агротехника на природното земеделие;

- Ефективни микроорганизми във възстановителното почвообразуване;

- Семена;

- Жив дом;

- Как да срещнеш своята половинка;

- Отглеждане на картофи и гъби;

- Заготовка, преработка и реализация на гъби и ягоди;

- Ноу-хау в отоплението;

- Организация на рибно стопанство.

И разбира се, певците. Най-напред от Мурманск, Орел, Сиктивкар, Перм. С бардовски песни занятията започваха, с бардовски песни завършваха.

Драги еднородни приятели! Ние чакаме от вас най-активно и ефективно участие в творчеството на Академия РА. Обявен е конкурс за най-добър химн, фирмен знак, значка, герб, флаг, за всички атрибути на Академия РА. Върви активно формиране на регионални отдели на Академията, филиали, институти.

През лятото на 2006 година в Родово Селище «Родно» Владимирска област и в Кировска област ще се проведат летни школи на родовото имение за децата и внуците на хората, които сътворяват своите родови имения. Сега този въпрос се обсъжда активно.

От есента, по решение на Президиума на Академия РА пристъпваме към формирането на училища на родовото имение.

Има много други начинания. Нужни са умни глави и искрено желание да се помогне да се претвори в живота прекрасната мечта и идея.

Президиум
на Академия РА

БИОДИНАМИЧНОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

КАЛЕНДАР НА БЛАГОПРИЯТНИТЕ ДНИ ЗА ЗЕМЕДЕЛСКА РАБОТА

В много страни по света биодинамичното земеделие успешно се развива вече повече от 70 години. От 1963 г. се превежда и издава на 22 езика земеделският календар на Мария Тун. В него е описан 45-годишен опит за работа с растения по биодинамичните методи, в основата на който лежат 3 базови принципа: работа с препарати, получени от билки; изследване и отчитане на ефекта от положението на планетите и Луната в зодиака; особен поглед върху борбата с плевелите и другите вредители. Недалече от

град Марбург (Германия), сред живописни хълмове на площ от 5 хектара е разположена опитната станция и изследователската лаборатория на Мария Тун. Тук тя е направила своите изключителни открития за влиянието на зодиакалните съзвездия върху развитието на плода в четирите различни части на растението (корен, стебло-листа, цветове, плодове-семена). Тези открития лежат в основата на нейния земеделски календар.

Намирайки се между Небето и Земята, подчинявайки се на законите

на Природата, растението е обкръжено от 4-те елемента (стихии): Земя, Вода, Въздух-Светлина, Огън-Топлина. Като семе растението е подобно на Земята, само благодарение на Водата, то покълва, във Въздуха се развиват листата в стремежа си към Светлина; поради Топлината плодът узрява и се образува новото семе.

Луната обикаля Земята за 27 дни и преминава през 12 зодиакални съзвездия. Тя предава влиянието на съответното съзвездие, отнасящо се към един от 4-те елемента на растителния свят. Разделяйки всички растения на 4 групи, кореноплоди, листови, цветкови и плодови, и избирайки подходящ ден от календара за тяхното садене, обработване и прибиране, ние можем да стимулираме растежа и развитието им, а също така да получим несравнимо качество.

Всички астрономически изчисления за съставянето на календара Мария Тун прави сама. Тя сади растения на всеки 15 минути и чрез тях определя съвсем точно кога Луната и Слънцето преминават от едно съзвездие в друго. Така установява границите на съзвездията, на които реагират растенията. Едва след 7-годишни изследвания, наблюдавайки развитието на растенията във времето, Мария Тун публикува резултатите от своите експерименти. Това е единственият случай, когато автор на земеделски календар, учен-изследовател, пише за своите открития, базирайки се на личния си практически опит.

Описаният в този календар принцип на подход към растението, няма нищо общо с популярните Лунни календа-

ри. Като правило в тях се разглежда само влиянието на Слънцето и Луната, без да се отчита влиянието на целия Зодиак и планетите. Всичко

живо на Земята е подчинено на ритмите на Космоса. За жизнените процеси в растенията това се отнася в максимална степен. Всеки може лич-

но да се убеди в ефекта от съобразяването с календара на Мария Тун просто като си посади нещо и го сложи на перваза на прозореца.

МАЙ 2006

БИОДИНАМИЧЕН КАЛЕНДАР

Дата	Ден	Луна пред	Елемент	Импулс	Растителен орган	Под въздействието	Бележки	Лунен ден
1	Пн	II	ЗЕМЯ	СВЕТЛИНА	Корен до 16.00	Цвят от 17.00	ВЛ	5
2	Вт	II	СВЕТЛИНА		Цвят		НЛ ВС Начало 02ч	6
3	Ср	III	СВЕТЛИНА	ВОДА	Цвят до 06.00	Лист от 07.00		7
4	Ч	III	ВОДА		Лист до 10.00	Плод до 02.00		8
5	П	IV	ВОДА	ТОПЛИНА	Цвят до 13.00	Плод от 16.00		9
6	С	IV	ТОПЛИНА		Плод			10
7	Н	V	ТОПЛИНА		Плод и цвят до 18.00			11
8	Пн	VI	ТОПЛИНА	ЗЕМЯ	Плод до 14.00	Корен от 15.00		12
9	Вт	VI	ЗЕМЯ		Корен			13
10	Ср	VII	ЗЕМЯ		Корен			14
11	Ч	VII	ЗЕМЯ				Не се работи	15
12	П	VIII	ЗЕМЯ	СВЕТЛИНА	Корен до 08.00	Цвят от 09.00		16
13	С	VIII	СВЕТЛИНА	ВОДА	Цвят до 10.00	Лист от 19.00		17
14	Н	VIII	ВОДА		Лист			18
15	Пн	IX	ВОДА		Лист		ВС край 01ч	18
16	Вт	IX	ТОПЛИНА		Плод до 20.00		ВЛ	19
17	Ср	X	ТОПЛИНА				Не се работи	20
18	Ч	X	ТОПЛИНА	ЗЕМЯ			Не се работи	21
19	П	XI	ЗЕМЯ		Корен			22
20	С	XI	ЗЕМЯ	СВЕТЛИНА	Корен до 06.00	Цвят от 07.00		23
21	Н	XI	СВЕТЛИНА		Цвят до 12.00	Цвят от 19-01		24
22	Пн	XII	ВОДА				Не се работи	25
23	Вт	XII	ВОДА		Лист			26
24	Ср	I	ВОДА	ТОПЛИНА	Лист до 17.00	Плод от 18.00		27
25	Ч	I	ТОПЛИНА		Плод до 14.00	Лист от 15.00		28
26	П	II	ТОПЛИНА	ЗЕМЯ	Лист до 13.00	Корен от 14.00		29
27	С	II	ЗЕМЯ		Корен			30/1
28	Н	II	ЗЕМЯ		Корен			2
29	Пн	III	СВЕТЛИНА		Цвят от 11.00		НЛ ВС Начало 14ч	3
30	Вт	III	СВЕТЛИНА		Цвят			4
31	Ср	IV	СВЕТЛИНА	ВОДА	Цвят до 06.00	Лист от 07.00		5

Димитър Стоянов – биодинамичен фермер - Бачково

ИЗПОЛЗВАНЕ НА ДЪРВЕТАТА ВЪВ ФЕРМАТА

Патрик ВАЙТФЕЛД

Макар че Брус Маршал засадил в своите земи местни видове дървета, нито той, нито Артур Холинз не пристъпили към отглеждането на дървета, служещи за храна на добитъка. Листата на много дървета са питателна храна за дребния и едър рогат добитък, при това тази храна е достъпна и в разгара на лятото, когато тревата вече е изгоряла.

Дърветата могат да бъдат посадени по края на участъка като "жив плет" или пък, направо на пасището, както става в парковите зони и традиционните овощни градини. Проектите трябва да се разработват индивидуално с отчитане на спецификата на всяка ферма. Ако правилно се подбере разстоянието между дърветата и тяхното разположение, то реколтата

от трева няма да пострада, храната ще се окаже буквално в ръцете ви, а и ще икономисате разходи за транспорт. Като при това животните получават укрытие, а земята - допълнително наторяване от опадалите листа. Може да се засадят дървета за дървен материал и овощни дървета, но най-добри от всички видове са тези, които дават разнообразна продукция. Да вземем за пример ясена – той дава храна, строителни материали и дърва, при това много качествени, като не закрива достъпа на слънцето към посадените под него растения.

Такова съчетание на треви и дървета създава много проста система за фураж, която прилича на системата за хранене на кокошките. Това е още един пример за това как се използва етажността за увеличаване на реколтата. Фермерът, кой-

то води своето стопанство чрез интензивно изкуствено наторяване, който широко използва техниката и торене, на своя участък ще произведе по-голямо количество от даден вид култура, но като съвкупна продукция - по-малко реколтата. Добрата органи-

зация намалява потребността от енергия от природни източници.

Ядливи многогодишни растения

Многогодишните растения са безусловно най-добрият вариант за пермакултурата. При тяхното засаждане не е

необходимо да прекопаваме почвата. За изораването отива страшно много енергия, а почвата се подлага на ерозия и, което е още по-лошо, преобръщайки пластове и подлагайки ги на въздействието на слънчевите лъчи, ние унищожаваме много микроорганизми, които поддържат плодородието. А за да се възстанови това плодородие след оранта се изисква голям труд. Дори при отглеждането на едногодишни култури при пермакултурата се отдава предпочитание на "неизораването", при което земята не се обработва нито с плуг, нито с лопата.

Според възможностите си, можем да отгледаме много плодове. В

Британия има добри условия за отглеждане на кестени, гръцки орехи и лешници. Ако усилията, които сме положили за отглеждането на едногодишни култури (например зърнени), отдадем на тези дървета, то реколтата ще бъде значително по-голяма от реколтата на едногодишните. Процентното съотношение на произведените количества е почти еднакво, но хранителните показатели на орехите многократно надвишават тези на зърнените растения, особено що се отнася до съдържанието на белтъчини.

Сега можете да си осигурите добри сортове орехи и да започнете експериментална работа по отглеждането на полезни за човека дървета върху обработваеми земи, подобно на гореописаното им засаждане върху пасищата.

Превод
Росен МИНКОВ

На 20 април се навършват 130 години от избухването на Априлското въстание.

Те вървяха по стъпките на Левски и увлякоха след себе си народа! Свободата на Българската земя, която сега лекомислено продаваме на чужденци, беше заплатена с кръвта на хилядите въстаници и изкланите невинни жени и деца.

"Моята цел е постигната вече! В сърцето на тирана аз отворих такава люта рана, която никога няма да заздравей!"

Гаврил Груев Хлѣтев – Георги Бенковски

Роден: 1843 г. в Копривщица
Убит: 12 май 1876 г. в Рибарица

Райна Попгеоргиева – Райна Княгиня

Родена: 1856 г. в Панагюрище
Починала: 29 юли 1917 г. в София

Тодор Каблешков
Роден: 1 януари 1851 г. в Копривщица
Починал: 16 юни 1876 г. в конака в Габрово

Панайот Волон
Роден: 1850 г. в Шумен
Починал: 26 май 1876 г. край Бяла, Русенско

Захари Стоянов
Роден: 1850 г. в Медвен, Сливенско
Починал: 2 септември 1885 г. в Париж, Франция

мов, а помощници са Никола Обретенов, Георги Апостолов и Никола Славков.

В Четвърти Пловдивски революционен окръг с център Панагюрище главен апостол е Панайот Волон, по-късно заменен от Георги Бенковски, помощници са Захари Стоянов и Георги Икономов. Из специалното възвание към българския народ за въстание, прието на общото събрание на представителите на революционните комитети от Панагюрски революционен окръг, свикано на Оборище на 14 април 1876 г.:

Революционни окръзи на Априлското въстание:

Първи Търновски революционен окръг обхваща Търновско, Габровско, Севлиевско и Троянско, главен апостол е Стефан Стамболов, помощници са му Христо Караминков (Бунито), Георги Измирлиев и Христо Иванов Големия.

Втори Сливенски революционен окръг включва Сливенско, Ямболско и Котленско с главен апостол Иларион Драгостинов и помощници Стоил войвода и Георги Обретенов.

В Трети Врачански революционен окръг влизат Врачанско, Софийско и части от Македония. Главен апостол е Стоян Заи-

О, движение славно, о, мрачно движение, дни на борба горда, о, дни на падение! Епопея тъмна, непозната нам, епопея, пълна с героизъм и срам!

Храмът беше пълен с деца и невести, с въстаници бодри и бащи злочести, които борбата в тез зидове сбра. Участия си всякой вече я разбра. Врагът от три дена наоколо храма гърмеше отчаян. Ни страх, ни измама, ни бой, ни закани нямаха успех. Борците държаха и никои от тях за сдване срамно уста не отвори и лицето първи да си опозори. Оарадата беше прилична на пещ, задушена, пълна със въздух горещ и със дим барутен. Свирепият глас издаваше вече свой вик познат. Децата пищяха уплашени, бедни пред майки убити и трупове лежни.

Борбата кипеше отвътре, отвън. Във всичките очи пламтеше огън. Болнави и здрави, богати, сюрмаси, русите славички и белите власи зимаха участие в последния бой. Майката мълвеше: "Чедо, Не се бой!" - и даваше сину напълнена пушка; и старата баба, що едвам се мошка, носеше куршуми във своята пола, и мъжът, учуден, имаше крила; отзади, до него, жена му любима гледаше азлъкът пупал даи има. Децата пищяха, като за пръв път чуваха гърмежи и гледаха кръв. И боят кипеше отвътре, отвън. Много борци хладни спяха вечен сън и димът бе състък, и смъртта не беше ни грозна, ни страшна, и кръвта шуртеше из женски гърди наместо мляко. Лудост бе пламнала във всяко око. Старците търчаха с ярост на лице и търсеха пушки с трепетни ръце...

Отвън враговете дива, побеснели сган башибозуци храма налетели - фучаха, гърмяха, набабах реф и падаха мъртви във немощен гнев. Лабатарят тежен, в кръв топла оквасен, на таз жътба дива гледаше безгласен и страхът неболно обзе му духът пред тез раи слаби, що сееха смърт, и вместо молби, плач пукаха куршуми.

Изведнъж далеко, на голите друми, войска се заведе с трясък, тичешком... Сганта се зарадва, а в Божия дом душите сепиха трепет и смущение като пред десница, що принася мщенье.

Кочо Защитата на Перущица

Иван ВАЗОВ

Битката утихна... Разредя димът и някой глас чу се, че ехти в шумът: - Ний се бихме, братя, с башибозуци, защото са мръсни, дива и хаїдуци... Ето царска сила, да се предадем! - Не шем! - Не! - Не бива! По-добре да мрем! - Пушките си дайте! - Не! Не! - Що да сторим? - Да се покорим ли?! - Мълчи! Да се борим! - Предателят кой е?! - Доу! - Викат с бяс. - Спогодба не става между тях и нас! Една жена викна: "Чуйте! Срам!" и пушна към войската царска, и падна бездушна, и гърмът разклати смяний народ! Трпна всяко сърце и всякой живот, оръният обхвана тия души горди. - Да се не бдаеме на турските орди! И гърмежът почна, и боят със гнев позде своя страшен и грабен напев, но иоще по-страшно и иоще по-гробно. И смъртта из храма фучеше злокобно. Отчаяние мрачно лицата вапца, майки не познаха своите деца. Отвън срещу храма зяпнали пушкала забъваха пламък и бомби, и хала! И стениите стари разлюляха с збук кат везанлий вятър планинския бук като тръс поздемен многожуги повторен.

Изведнъж видяха там зидът съборен!

Перущица бедна, гняздо на герои, слава! Вечна слаба на чедата твои, на твоята пепел и на твоя гроб, дето храбро падна въстаналии роб! Слава теб, че ти се одържа до крайност и бори се в пушке, и падна със сяйност. Ти в борбата черна и пред турски гнев издиана високо твоя свилен лев, и глава не клюмна, и меча не даде, и твоята светиня срамно не предаде, и нашта свобода ти я освети, и за толкоз жъртви гордо откъсти. Поклон на теб, граде, пепелище прашино, на борба юнашка свидетелство страшно! Твоите чеда бяха сили в трудни час, твои гивел беше тържество за нас, защото ти падна със падане ново и в нашта история тури светло слово. Защото ти блесна в синия простор след многото подгост, сред обичий позор!

Защото пропагна и в гроб се халоса славно както Прага, както Сарагоса, обвита във пушек, окъпана в кръв; защото ти - сетня - пример даде пръв как мре народа и не моли Бога, и не рече: Милост! - в общата тревога; и - нищожна, тъмна, без крепост, без мощ и със голи ръце, и без никои вож, без минало славно, без примери славни, що малките правят с великите равни, ти с твоят смърт страшна и храбри моми Картаген надмуна, Спарта засрами. Но войската скоро храмът окръжава, отвсякъде ужас и смърт приближава, и сганта, улита от лакома стръв и гладна за блудство, за месо и кръв, изскърца със зъби. Бомбите трещяха и момите красни с децата пищяха. Слсаните майки с поглед страховит бляскаха глави си о голия зид и падаха, друзи - с настръхнали власи във своите колене душаха деца си. Във тоя миг Кочо - простият чизмар, наранен, отслабнал и бунтовник стар, повика жена си - млада хубавица, на гърди с детенце със златна косица, и рече: "Невясто! Виж, настая сеч и по-лошо нещо... Ти разбираш веч... Искаш ли да умреш?" - И клетата майка, бедна, луда, няма и без да забайка, сложи си детето с трептящи ръце и кат го целуна в бялото челце, застана и рече: "То да е отзади! Удрий!"... И Кочо ножът си извади кървав из гърди й; и чуур червен бликна и затече, и Кочо втрещен погледна детето. То плачеше, клето! "Майка ти не ще е сама на небето!" Рече и замагна като в някой сън, и възви глава си, пламнала в огън. Главицата падна, трупуът се затресе и кръвта детинска с майчинта се смеси. И Кочо пак рече: "Не остана мощ, но за един удар имам сила иощ!" И ножът димещи отря с дбе ръце право дето тула негово сърце. И падна обгарен, грозен, страховит с отворени очи и със нож забит.

И храмът ехтеше от моми, невести, кат падаха в кръвие или във безчестие!

И Господ от свода, през гъстия дим, гледаше на всички тих, невъзмутли...

Карта на Априлското въстание

Може и да е случайно всичко това, но то трябваше да се случи поне преди сто години. Поважно обаче бе, кой се обърна към нас. Не Европа на колониализма и ретроградността, а Европа на прогреса, културата и християнските добродетели. Без да сме го търсили, ние бяхме моралния лакмус на показателно различие за добро и зло. Търсачите на чудеса в нашето минало още слабо са забелязали, че именно България бе създадена не толкова като дипломатическо творчество или като резултат от военно-политически конфликт. Тя се появи на европейската политическа карта под натиска на общественото мнение. На това, което днес наричаме гражданско общество. Със силата на пресата, със славни имена на журналисти, които рискуваха живота си, за да изнесат пред подозрителния елит истината за нашето невъзможно състояние. Именно така се роди

една фраза, която тепърва щеше да покори света. "Днес единственият трон в Европа - пише известният журналист Уилям Стед - е тронът на издателският директор". Това бе казано за нас и заради нас. Ето така се раждаше България, тръгнала от Панагюрище и Перущица. С нас бе Виктор Юго, който след изгнаничеството си бе станал моралния законодател на Франция. С нас бе Тургенев и Достоевски, Аргайлският дук и Батският маркиз, писателят Антъни Тролоп, нежният поет Уилям Морис и художниците прерафаелити, Джузепе Гарибалди и Чарлз Дарвин, академични и религиозни авторитети пред просветена Европа. Ние предизвикахме онази "политика на праведна страст", по думите на

"викторианския колос" У. Гладстон, която бе противопоставена на геополитически и търговски фактори. Политика, твърде различна от интелектуалния климат в кампаниите при обединението на Германия и Италия пет години по-рано. Колко стран-

но. Трябваше да ни възприемат за жертва, за да се сетят, че сме исторически фактор. Дотогава българския исторически живот познаваха само редките и тънки познавачи на Изтока. А две години след април 1876 г. У. Морфил открива в Окс-

форд лекторски курс по български език специално за британската консулска служба. Така пробихме онзи леден похлупак на преднамерено или невежествено мълчание. Ние се прекланяме с признателност към онези европейски благодетели, които застанаха в морална подкрепа на българския април през 1876 г. Българската земя от Батак до Видин и от Русе до Малко Търново пази паметници, имена на улици и площади в тяхна чест. Ние никога няма да забравим благородството на англичани, французи, италианци, словаци, чехи и другите, които осъдиха зверствата при потушаването на въстанието и самата турска власт в България. Но за да се появи отново България на политическата карта на

Европа, следваше да се вземе оръжието. Да се предприеме една грандиозна военна операция с всичките й рискове, разходи и кръвопролития. Този велик освободителен жест предприе само Русия. Тя реализира една благородна европейска мисия. Останалите приятели на българите, в най-добрите случаи, щяха да ни устроят едно чудесно погребение.

От всичко това идва надеждата, че поне малко от онази историческа кръв на въстаниците пулсира във вените ни. Надеждата, че не следва да се забравя един велик исторически акт, който донесе часа на избавлението. След погрома от 1876 г., последва триумфът на Сан-Стефано. Започнахме с Батак, а стигнахме до Одрин. Това е част от величието на Априлската епопея. А онзи, който не признава величието, той няма право на история. Значи няма нищо.

“Братя Българи! Дойде краят на зверската тирания, която от пет века насам търпим под османска насилническа власт. Всеки от нас очакваше това с нетърпение. Настъпва денят на народното въстание на всички българи в България, Тракия и Македония. Всеки честен българин, в жилите на когото тече чиста българска кръв, тъй както тя е текла и в жилите на нашите царе от старо време – Крум, Симеон, Борис и Асен, трябва да въстане с оръжие в ръка, та с първия още удар да зашеметим врага...”

Априлското въстание избухва преждевременно в Копривщица на 20 април 1876 г. Тодор Каблешков, ръководител на Копривщенския революционен комитет, изпраща легендарното Кърваво писмо до Панагюрище, което веднага въстава. В другите три революционни окръзи също се провеждат въстанически действия от населението срещу многократно превишаващия го противник.

Въстанието срещу Османската империя е неуспешно и е удавено в кръв – 30000 са убитите, 12000 са затворени или заточени, 80 селища са напълно опожарени, 200 са пострадали частично. Многи от жертвите са зверски изтезавани, преди да бъдат изклани, защото не се отказват от християнската си вяра. Масовият героизъм и жертвоготовността на българите, на ръководителите на въстанието, които, предполагайки неизбежния край, отивали към мъченическа смърт, са проявени в името на България и Свободата.

Поклон пред светлата им памет!

1876 година. Година белязана за българите, година велика и трагична, година на безкрайна смелост, когато България така решително се изправя срещу вековното тиранство.

Българският народ постоянно е водил борба, за да си върне свободата. Из поробената ни земя гордо е крачила войската на цар Иван Шишман, бродил е несломимият от ятаганите Балканджи Йово, легендарният Крали Марко, Страхил, Кара Танас и много знайни и незнайни, стотици, хиляди българи, опълчили се срещу поробителя. Народът съчинява песни за своето тегло, но и за Чавдар страшен хайдутин и за другите народни защитници. Хайдушкото движение не е просто една стихия - всяка дружина има свои закони, правила. По-късно те преминават в клетви и завети.

И това е към края на XIX в., когато идеите на Просвещението и Ренесанса отдавна бродят из Европа, а Великата френска революция провъзгласява в света принципите на свобода, братство и равенство.

(Продължение от миналия брой)

Никола ГИГОВ

Чираче, кога ще пораснеш?

В Беловидово останаха само 36 къщи непотурчени. Всичко друго мина през огън и меч.

Цели три години Дельо слугува в абаджийницата на вуйчо си Кьор Иван в Енидже - Гърция. И той бе избягал далеч от насилника. Ала насилниците бяха и в Гърция.

Хората разказваха, че когато турска чета нападнала Беловидово от връх Светока, където е черковището, се спуснали големи орляци птици. Те връхлетели връз конете на поробителите и взели да кълват очите на конете и на насилниците. Изплашени от тая поличба, поробителите не сварвали да отвържат конете, спрели за кратка почивка, съсичали юздите и поводитите, за да избягат от яростта на птиците.

Птиците ли ще бранят тази земя?

По Великден вуйчо му го изпрати до Беловидово - да му донесе топла пита и нови дрехи. И като пое по пътя - не вървеше, а летеше. Кратък е пътя към дома. И все си пеше:

Гюлсюме, либе, Гюлсюме, гюлоша ли вечер звездине, видваш ли мене до тебе.

За една нощ извървя пътя до Беловидово и обратно - донесе писмо, дрехи и пита за вуйчо му. Кьор Иван не повярва, че Дельо може да извървя за една нощ близо 80 километра. Летяло ли е това момче или по други, къси пътища е минало? Взе дрехите, топлата пита и разгърна писмото. Попита:

- Дельо, за какво имаш най-голям мерак?

- Да пея в гората и да си купя ножче.

- И за какво ти е ножчето?

- Нападат ме турски и гръцки деца. Налитат ме на орляци и ме наричат „Гяур кюпек“ (невернишко куче). Удрят ме, бият ме, а аз няма с какво да се отбраня. Колко пъти си ме виждал с окървавена глава, с извит крак или ръка?

Кьор Иван прецени, че за три години Дельо е израснал

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

много, станал е буен и як, съпротивлява се и вече е на 18 години. Може да донесе беда над собствения му дюкян. И рече:

- За три години ти порасна много. Ето ти сметката - 400 гроша за три години. Вземи ги и поемай пътя си - ти вече не си за мене.

Дельо взе парите, напъха ги в пояса, не се огорчи и не каза сбогом. Изхвърча като пиле при отворена решетка. Но не знаеше какво го очаква отвън!

Страшната дума „Давранмаа“!

Реши да се върне в Беловидово. Да види отново връх Светока, Свети Костадин, Света Неделя. Да види родното Ели-ас, скълото Беловидово. Да срещне Гюлсюме.

И не вървеше, а летеше. Прекоси връх Алем Тарла (Гърция). И тъкмо тук, от близката кория, се изсули нова тайфа разбойници. Заобиколиха го от всички страни. Насочиха връз него тюфеци (пушки). Първият извика със

страшно гърло:

- Давранмаа!

Дельо остана с отворена уста от изненада. Тази дума означава: Стой, не мърдай, обречен си и ти взимаме живота!

Разбойниците бяха дрипави, брадясали и кървясали. Най-едрият, с прижумяло ляво око, го доближи, смъкна торбата му, бръкна с хищни пръсти в пояса му - измъкна кесията с 400-те гроша.

- Недейте! - проплака Дельовият глас - Три години съм слугувал за тия 400 гроша.

Но разбойниците измъкнаха и дребните армагани от пояса му - армагани за майка му и за Гюлсюме.

- Събличай се! - изрева Дрипавият и сам взе да си съблича парцалите. Съблякоха Дельо по долни гащи. Заставиха го да си съблече и гащите. „Какво ли ще правят тия разбойници с мене?“ - простена Дельо. И защо не се противи? Млад е, як е, ала тайфата е голяма. Пламна от своята си детска тайна - поаленя като мак. Тюфеците допряха до главата му:

- Гледай го отпреж - той е надарен!

Дрипавият бързо навлеche Дельовите дрехи. Добави:

- Обърни го отзад, за да видим става ли?

Двамина рязко го завъртяха. Сведоха очи да огледат голия му задник. „Да не би да се гаврят с мене?“ - изтръпна Дельо и реши да се бие на живот и смърт. И вместо да долепи ръцете си отпред, той сложи ръцете си отзад, да прикрие нещо.

- Какво криеш отзад бе гяур? Я да видим?

В кратка схватка издърпаха и извиха двете му ръце и ги изкълчиха нагоре.

- Но той е койруклия (опашат)!? - извикаха всички в един глас. Веднага го пуснаха, пръснаха се и побегнаха като че ли бяха видели живия дявол. - Бягайте! - викаше един - той е белязан!

Най-бавно вървеше Дрипавият с Дельовите дрехи. Дельо извика:

- Е, аркадаш, значи и това било писано. Халал да са ви парите. Но помнете кога сте ме хващали и обирали.

Дрипавият се обърна, заха-

па долна устна и се върна обротно:

- И защо ни правиш халал, когато сами си взехме парите? И защо ще те помним, когато ти трябва да ни помниш? Или да ти пукна кратуната и да свършим? - сведе тюфека. Побегналите го завикаха и той се отдалечи.

„Аз слугувах три години за 400 гроша, а те ме обраха за три минути!“ - и остана сам на пътя унижен и ограбен.

Взе смъкнатите парцали на Дрипавия и ги навлеche. Заприлича на просяк. Седна до един дъб - без пари, без зальк и без кураж. Бе пораснал и вече не плачеше. Така му се роди прякорът: Дельо Капусузинът (Човек извън вратата, извън портата, Бездомник). Дельо Бездомникът.

Объркан и отчаян, на връх Алем Тарла Дельо затърси път за сърцето си. Не стана шивач и крояч - стана песнопоец и запя:

Остра го сабя скроява, тъонка го пушка уштва.

Само така ще може да защитава собствената си чест. Бе намерил пътя. И вече не се страхуваше.

(Слегва)

ВЕЛИКА ГОДИНА

Христо Ботев възпява духа на саможертвата в името на свободата: „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира“. Несъмнена е заслугата на великия поет за натрупването и взривяването на революционния патриотизъм на българите през буреносната 1876 година. На святото за всички ни място Оборице делегатите от революционните комитети са единомислици „Ще победим!“ Каква вяра само! Вяра, че свободата ще бъде пълна и над цялото ни измъ-

чено Отечество. Подготовката кипи с всички сили и средства. За да се стигне до онзи невероятен април на страшната 1876 година, когато натрупалата се със столетия енергия на неуважващата жажда за свобода прераста в революционен взрив, който разтърсва цяла Европа.

20 април - гръмва първата пушка в Коприщица. Обявено е началото на Великата априлска епопея. „Кървавото писмо“ на Тодор Каблешков известява това в столицата

на Четвърти революционен окръг в Панагюрище. Закичени със здравец, ликуващи, въстаниците дълго обикалят градчето. „Да живее България! Честито!“ Това са възгласите, които се чуват навсякъде. Девизът е „Свобода или смърт“. Над цялата поробена страна изгряват първите лъчи на свободата.

Имената на плеядата български въстаници Георги Бенковски, Панайот Волов, Тодор Каблешков, Васил Петлешков, Цанко Дюстабанов, Бачо Киро, Райна Попгеоргиева и много други биха красили пантеона на всяка нация. Невъзможно е да се изброят имената на героите на България. Чисти и епични пред олтара на земята ни, те са наистина безчет.

За Перушица Иван Вазов пише: „Ти със твоята смърт страшна и храбри моми Картаген надмина, Спарта засрами“. А за Батак се провиква „Тук всеки епизод бе епопея!“ И Хеопсовата пирамида би била малка за паметник на Батак“.

Какво да кажем за Дряновския манастир, за гордо Брацигово!

Героите, които се обрекоха и биха за свободата си, умряха за нея. Всичко е потопено в кръв и пепел.

Непосредствено след погрома Бенковски се провиква: „Турцию, аз те победих, сега Русия нека запоевда“.

Захари Стоянов пише: „Народът дотолкова бе убеден в своето божествено могъщество, в падането на Турция, щото нямаше нужда да готви никакви предварителни мерки“. А Иван Вазов - „Трябваше в онова време не хладнокръвно обсъждане, а патриотически възторг, трябваше не наука, а идеали, трябваше кръгозор за умовете и огън в сърцата! Нямаше нищо, а трябваше всичко“.

И все пак българите постигнаха, а в някои случаи надминаха най-високите прояви на европейската революционна мисъл и дейност. Потомците на безстрашните хайдутини израстват и сътвориха нови идеологии и стратегии, нов облик на националноосвободителното ни движение.

България изкачи върха, от който цяла Европа и светът я видяха окървавена, но велика!

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Много видове огромни животни са населявали някога Земята и са изчезнали вследствие неблагоприятни условия. Днес човек сам създава неблагоприятните условия, които един ден ще го заличат от лицето на Земята. Успоредно с процеса на израждане на хранителните материали се наблюдава и увеличаване броя и честотата на болестите. След няколко поколения хората ще умират от сърдечно-съдови болести и рак, преди да достигнат пубертетната възраст и преди да са имали възможност да развият своите творчески способности.

След няколко поколения хората ще умират от сърдечно-съдови болести и рак, преди да достигнат пубертетната възраст и преди да са имали възможност да развият своите творчески способности. Въз основа на тревожната бързина, с която тези болести се увеличават през последните няколко десетилетия, лесно е да се предвиди, че ако човекът дава простор на своята глупост, този съдбоносен ден може би няма да бъде така далече. Ученият, който сочи ползата от яденето на готвена храна и от лекарствената терапия, е като търговец, който, бидейки на границата на банкрута, щастливо брои своите стотинки, а затваря очи за милионите загуби, които са пред лицето му. Крайният резултат на все-

Двете деца на автора от Армения, Атерхов умират след продължително боледуване. Цели 18 години той учи медицина и установява, че смъртта им е в резултат на неестествено хранене и отравяне с лекарства. Третото дете, което отглежда като абсолютен суровоядец, се радва на съвършено здраве. Самият той чрез суровоядство се излекува от редица болести.

ЯДЕНЕТО НА ГОТВЕНА ХРАНА И ЛЕКАРСТВЕНАТА ТЕРАПИЯ ВОДЯТ ЧОВЕЧЕСТВОТО ДО УНИЩОЖЕНИЕ

ки бизнес се преценява от баланса, извършен навън. Нека видим какви облаги и преимущества е придобил за себе си цивилизованият човек чрез откриването на готвенето и медицината в сравне-

ние с облагите, на които се радват милиардите различни животни. Нищо друго освен фактът, че макар и най-съвършено същество на Земята, той е изложен на различни болести много повече,

отколкото което и да било друго Божие създание. След откриването на витамините човек би трябвало да има проницателността да схване веднага, че посредством варенето той разрушава в естествените хранителни материали точно онези съставни елементи, чието отсъствие ускорява неговия край. Той би трябвало веднъж завинаги да сложи край

на това прахосничество и да запази имунитета на естествените хранителни материали. Но чарът на готвената храна е толкова голям, че осуетява всеки опит за промяна. Навикът

побеждава науката и я хваща в ноктите си. Междувременно, като се придържат все още здраво към готвената храна, хората се опитват да проникнат в тайната на хранителните материали и признават, че жизненоважните съставни елементи се разрушават при готвенето и преработката на храната. Тогава те правят безнадеждни усилия да ги заместят със симптоматични вещества. Не е ли глупост човек да изгаря и разрушава със собствените си ръце съществените съставки на храната, да се разболява, да стои на ръба на гроба и тогава да прави отчаяни усилия да се спаси чрез измамни средства? Ние трябва да запомним факта, че тези съставни елементи не се ограничават с 40-50 витамини, признати от учените-биолози. Те са толкова много, че ще бъде невъзможно да се състави точна картина на техните качества и количествени особености дори през хилядите години, които предстоят да дойдат. Нека предположим за момент, че учените

един ден успеят да опознаят всички техни разновидности. Тогава, за да се заместят с изкуствени средства съставните елементи, изхвърлени само от житото при получаването на бялото брашно, ще са необходими хиляди лекарства и препарати за всеки индивид, да не говорим за включените допълнителни разходи.

Изследванията, извършени върху различни плодове, зеленчуци и зърна от самите привърженици на готвена храна - биолозите - показват, че естествените хранителни материали притежават способността да лекуват почти всяка болест. Но хората не желаят да повярват, че човешкият организъм ще се освободи от болестите, ако се хранят изключително с естествени продукти от самото детство до края на живота си. Още от самото начало мисълта за въздържание от готвена храна ги лишава от способността да мислят ясно и науката отстъпва пред навика.

Атерхов - „Пълно проучване, подмладяване и отслабване чрез суровоядство“, ИК „Здраве и щастие“, книжна борса - полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ (ул. „Никола Ракин“ №2), борса „Еквус Арт“; тел.: 02/581 96 40; GSM 089/983 11 10

Бейнса Дуно

НИСКО КРЪВНО НАЛЯГАНЕ

1. Да се засили храната, яхте масло, яйца. Повече супи, течни храни и гореща вода. Супите да бъдат силни. Наблегнете на копривата.

2. Смесете 200 гр. прясно краве масло с 200 гр. мед. Всяка сутрин взимайте по 1 супена лъжица. Или какао, 50 гр. масло и 50 гр. мед, за една доза. Тази захранка ще я взимате 12 дни поред, през май и септември.

КРЪВОИЗЛИВ

Вземете 1 стиска вълна и я изгорете да стане на пепел. Вземете от пепелта, на върха на една лъжица и посипете мястото на кръвоизлива. За вътрешен кръвоизлив пепелта се изпива.

КРЪВОТЕЧЕНИЕ

При кръвотечение от носа или от друга част от тялото, вземете серлива, непрана вълна и я изгорете в една чиния.

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

Вземете малко от пепелта, на върха на ножа, и я сложете в устата. Дръжте я там, докато се стопи и изчезне с плюнката ви в стомаха. Правете го 2 пъти дневно, сутрин и вечер, всеки ден в продължение на 5 дни, докато спре кръвоизливът. Спре ли, спрете и с пепелта. Пепелта да се взема на гладно.

ЛИШЕИ

Печете се сутрин до 11 ч. на слънце, главно гръбначния стълб.

МЕНИНГИТ

Най-често от менингит боледуват децата. За целта обръснете главата на детето, пригответе пресен топъл квас и го поставете на слепочията му. Като сложите няколко пъти подред топъл квас на главата му, то ще оздравее.

НАТЪРТЕНО

1. Наложете болното място с печен лук и малко масло или счукан лук и сол. Лукът смекчава болката и отнема температурата.
2. Потопете парче памук в гореща вода и го сложете върху удареното място около 2 мин. После пак го потопете и така 10 пъти, докато болката отmine. Можете да наложите мястото и със селски квас.

НЕВРАЛГИЯ

1. Вземете гореща дъбова пепел и я намокрете с малко вода, да стане на рядка кал. Сложете получената смес в кърпа и наложете мястото на лицето, където чувствате болка. Да се държи така компресът 5-10 мин. След това го махнете и намажете мястото с чисто дървено масло (зехтин). После вземете вошина (това, което остава след като се изтегли медът и се изкара вошкът). Стоплете вошината, сложете я в кърпа и наложете мястото. Вошината трябва да е прясна. След това намажете пак мястото с дървено масло.
2. Всяка сутрин разбивайте по 1 прясно яйце с жълтъка и белтъка, сложете му малко захар и го изпийте.
3. Яхте много ябълки и круши.
4. Измивайте краката от коленете надолу всяка вечер с топла вода, преди лягане. Разтривайте внимателно всеки един пръст от крака поотделно. Цялата процедура да трае около 5 мин. Като си измиете краката, си сложете топли чорапи.
5. Измиете областта от диафрагмата до мястото, което е 25 см. над коленете. Това място се измива с гъба и топла вода.
6. В продължение на 10 дни си мийте слабичите, след това 5 дни почиствайте, после пак 10 дни

миене. През това време мийте краката всяка вечер, без прекъсване.

7. Всяка сутрин, в продължение на 40 дни, изпивайте по 1 чаша, 150 гр., студена вода на глътки. Като глътнете 1 глътка вода, ще я задържате в устата. Ще я размествате из цялата уста и след това ще я глътнете. Водата трябва да е прясна.

8. Да се прави памучен компрес с гореща вода. Вземете един леген с гореща вода и дебел слой памук. С канче излейте горещата вода върху памука и докато е още горещ, без да го изстисквате, го поставете на болното място. Ако памукът е много горещ, изчакайте няколко секунди, докато лицето вече може да изтърпи. Върху памука се поставя марля, а отгоре - дебел вълнен плат. Този компрес се държи 3-4 мин., след което го свалете, изстискайте водата от памука и отново го напнете с гореща вода и го наложете. Компресът ще го правите всяка вечер, по 6 пъти. Всяка вечер ще взимате нов, чист памук.

9. След свършване на компресите, болното място се намазва с дървено масло и се обвива добре с вълнен плат, за да се запази топлината.

10. Пийте гореща вода. На 1 мин. ще взимате по 1 лъжица гореща вода, общо 1/2 час или 30 лъжици. Да се прави 1 седмица, вечер преди лягане.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

ХЕНРИ ДЕЙВИД ТРО (Henry David Thoreau, 1817-1862) - американски писател и философ:
"Аз не се съмнявам, че част от съдбата на човешката раса в нейното възходящо развитие е да се откаже от яденето на животни."

НИЙЛ БЪРНАРД - президент на Лекарския комитет за отговорна медицина:

"Месодобивната индустрия е довела до повече смъртни случаи на американци, отколкото всички войни на този век, всички природни бедствия и всички автомобилни катастрофи, събрани заедно. Ако месото е твоята идея за "храна за истински хора", по-добре е да живееш наистина близо до много добра болница."

ЕМАНУЕЛ КАНТ (Emanuel Kant, 1724-1804) - германски философ и учен:

"Ако човек не иска да потърче своите хуманни чувства, той трябва да проявява доброта към животните, понеже този, който е жесток към тях, става такъв и в отношенията си с хората. Ние може да съдим за сърцето на човека според отношението му към животните."

ДЖЕРЪМИ БЕНТАМ:

"Въпросът не е могат ли те (животните) да мислят или да говорят, но могат ли да страдат."

МАРК ТВЕН (Mark Twain, псевдоним на Самуел Лангхорн Клемънс, 1835-1910) - американски белетрист-реалист:

"Не искам да зная дали вивисекцията дава резултати, които са печеливши за човешката раса или не. Болката, която това причинява на животните, е основата на моята враждебност срещу това и тя е за мен достатъчно оправдание за враждебност, без да отиваме по-нататък."

ДО КРАЯ НА ФИЛМА ВЕЧЕ БЯХ ВЕГЕТАРИАНЕЦ."

ДЖЕЙМС КРОМУЕЛ (James Cromwell, 1940) - американски киноактьор ("Babe" 1995):

"Ако някое дете разбере какво се случва във фабричното фермерство, то никога повече не би докоснало месо. Аз бях толкова разтърсен от интелигентността, способността да се забавляват и личността на животните, с които работех върху филма "Бейб" (за този филм той бе номиниран за "Оскар"), че

Планината Странджа – минало, настояще и перспективи

Мариана
ПРАМАТАРОВА

Природен парк "Странджа" е най-голямата защитена територия в България. Разположен е на площ от 1161 кв.км. и с изключителното си биоразнообразие се нарежда сред най-добрите образци в Европа. Паркът е със световно природозащитно значение. На 24 януари 1995 г. природният парк е обявен за най-големия в България - и една от петте най-важни и ценни територии в Европа за опазване на природата. Тази авторитетна оценка е дадена от министрите на околната среда на страните от Европейския съюз. На територията на парка са разположени община Малко Търново, част от община Царево и малка част от община Приморско. В границите му влизат 21 населени места с около 7000 души население. Пет резервата са разположени на територията на парка: най-старият български резерват „Силкосия“ /1933 г./, „Витаново“, „Тисовица“, „Средока“ и „Лопушна“ /който е част от световната мрежа биосферни резервати "Човек и биосфера" на ЮНЕСКО/. Природен парк "Странджа" е територията с най-голямо разнообразие на природни местообитания в България -

121 вида. Най-важни от тях са странджанските гори от лавровиден тип, лонгозните гори, реките /Велека, Младежка/, понтийските бели дюни, пещерите. Единствено тук, в Странджа са съхранени образци от времето на терциера - източен бук, странджанско василико, калуна, пирен и несрещаната никъде другаде у нас странджанска зеленика. Уникалното растение цъфти още през май и само в Странджа могат да се видят виолетовите ѝ цветове - символ на планината, който свързва миналото със съвременността, тъй като зеленката е останала по тези земи от времето на последните залежавания през терциера. Странджанци отделят специално място на своя символ и го почитат с Фестивал на зеленката, който е най-значимото и мащабно събитие през м. май.

Преминаването на миграционния път ВИА ПОНТИКА е причината в Странджа да се срещат над 260 вида птици, от които 130 гнездят на територията на Парка. Голямо е разнообразието от сладководни и проходни риби, земноводни и влечуги. Странджа е на едно от първите места в Европа по отношение на разнообразието на бозайници - 63 вида /от тях 21 вида

прилепи/. Много от животинските видове фигурират в Червената книга на България и в Световната червена листа.

Странджа е планина с хилядолетна история, съхранила духа на няколко цивилизации - езичество и християнство се преплитат в тракийски оброчища, долмени и светилища, римски гробници, крепостни стени от Средновековието и християнски параклиси. Мистичната

духовност на Странджа разпалва въображението чрез оцелелите във времето езически обичаи и фолклорни традиции. Нестинарските игри, единствени по рода си в Европа, са запазени само в Странджа. Според легендите селата Вродилово, Кости и Българи са родината на нестинарството.

Но най-ценното богатство на Странджа са хората. Парк "Странджа" е уникален и с това, че в защитената терито-

рия, се намират населени места с бит, култура, поминък и обичаи. Едно от тези места е с. Кости. Намира се на 25 км от Царево, в долината на река Велека. Най-ранното писмено свидетелство за съществуването му е от 1498 г. През 1926 г., жителите му наброяват 1328 души. Днес броят им е около 350. В миналото селото е било населено предимно с гърци и е било известно като средище на нестинарството. Изселилите се гърци са оставили жилища с оригинална архитектура, позната в трите села - Кости, Вродилово и Синеморец. Заселването с българи по тези места започва през 1913 г., когато турците ги изгонват от родните им места в Източна Тракия. В околности на селото се намира

резерватът "Силкосия", голям могилен некропол, а в центъра на Кости е църквата "Св.Св. Кирил и Методий" - най-красивата селска църква в Странджа. От създаването си през 1817 г. досега църквата е опожарявана многократно. В нея се съхраняват уникални византийски икони, а дървеният иконостас е произведение на изкуството на странджанските резбари и е изработен от местния учител Пандил. Основният поминък в селото е дърводобива, младите хора са предимно безработни. Само две деца са се родили в Кости за изминалата година. Най-възрастният жител на селото е Стана Димова - родена през 1912 г. Въпреки обезлюдяването на странджанските села, през последните години се наблюдават начинки на селски туризъм. Районът представлява интерес за англичани, гърци и германци, които желаят да закупят къщи там и чужденци, които посещават туристическите обекти в Странджа и нестинарските обичаи. За тази цел Дирекцията на Природен парк „Странджа“ започна да предлага планински, екологични, орнитологични, спортни, културно-познавателни маршрути, туристически водачи, информационни центрове за туристите. Създават се и специализирани маршрути. Във вътрешността на планината има възможност за нощувки в селски къщи за гости, а по Черноморското крайбрежие – малки хотели и къмпинги.

Пролетно време, още преди дните, когато буйно се надига тревата, по краищата на гората, а на места и под листната шума могат да се намерят много кълнове на дъба, липата, клена, ясена. Шансовете да оживеят у по-голямата част от тези малки дръвчета са минимални. Те практически всички ще паднат жертва на кореновата конкуренция от страна на тревистите растения, ще страдат от недостатъчна светлина, прихваната от майчините корони. В парковете, където под дърветата косят тревата, прорасналият семена изобщо нямат перспективи. Тези кълнове могат да ни послужат за посадъчен материал. Важно е навре-

Кълнове - самосев

да се изкопаят и да се посадят на новото място. При пресаждането се старайте да не допуснете прекъсване на кореновата система (особено у дъба) и нейното пресъхване.

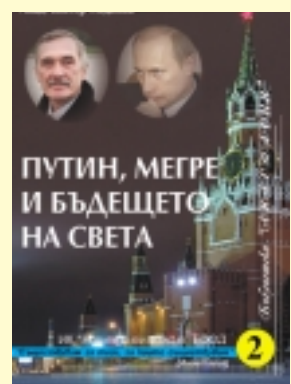
От средата на втората декада на април до края на първата декада на май за средната зона, още е възможно безболезнено да се пресаждат покълналите семена. Практиката показва, че кълновете с вече разтворени първи листа не лошо издържат пресаждане и даже превоз на значителни разстояния, но по-добре е да се пресаждат по-големи (едногодишни) дръвчета. Главното – не се престарявайте и не нанасяйте вреда на гората със своите действия.

Дъбчетата е най-добрее колкото се може по-скоро да се пресаждат

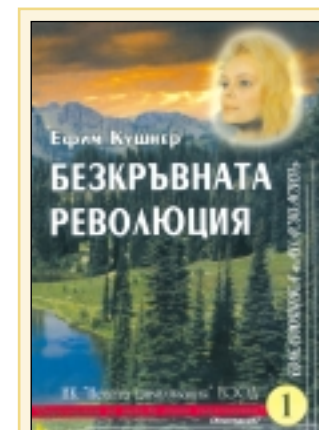
на подготвената площадка. Ако това по някакви причини не ви се отдаде, може да пренесете изкопаните дъбчета във свой микро-разсадник. Него можете да организирате или на поляната направо в гората, подготвяйки почвата, или редом с вашата къща, или на градинското място.

Дъбът се пресажда като едногодишно дръвче. По-възрастните дървета при пресаждането силно страдат от повреждане на кореновата система, много силно развиваща се точно в първите години. Фиданките на другите видове дървета могат да се пресаждат и на по-голяма възраст.

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар Втората книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата на "Библиотека Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков. Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 www.rodovo-imenie.org

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА
За родителите и техните деца в околността на село Опицвет, сред екологичността природа:
✓ От 1 до 10 април 2006 г.
✓ От 20 до 30 юни 2006 г. на черешова градина на палатки
Организатор: Божидар Даскалов
Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 • дом. тел. 931 43 71

Вече излезе на пазара "Безкръвната революция" от големия приятел на Владимир Мегре - писателя Ефи Кушнер. Може да поръчате първата книга от поредица "Анастасия" на тел. 02/962-16-86 и GSM 0888 69 33 59

ОБРЪЩЕНИЕ НА ДВИЖЕНИЕ ЗА НОВА КУЛТУРА

Българки и Българи, загрижени за България!

На 6 и 7 май 2006 г. (събота и неделя) в аулата на УАСГ (бивш ВИАС), от 9 до 19 ч., ще се състои **Отговорно обсъждане на „Българската Национална Идея и Мисия“ (БНИМ)**. То ще бъде началото на активната фаза на вече започналата Национална кампания под девиза „Да спасим и възродим България!“. Обсъждането и Кампанията се организират и идейно ръководят от ГНО „Движение за Нова Култура“ (ДНК) и създаваната от него Национална структура „Обединение на Загрижените за България“ (ОЗБ).

Отговорното обсъждане и Националната кампания са предизвикани от тоталната криза на цивилизацията ни, а оттам и на България, поради огромните опасности от близката и развързката. Тази криза се дължи на безумния егоизъм и бездуховност

преди всичко на силните на деня. Тя се изразява в несправедливия световен и в държавите ред и според световния интелектуален елит, при апогея си ще бъде заплатена със стотици милиони жертви, огромни страдания и разрушения. Значи крайно ВРЕМЕ Е да вземем съдбата си в своите ръце и да действваме професионално. В това е и качествена разлика на ДНК и ОЗБ от всички участници в политическия и граждански живот на България и света, защото нашият професионален подход включва моралните критерии, системно-структурния анализ и синтез, съобразяване с поуките от възходите и паденията в историята и днес, философското осмисляне, стратегическото виждане и планиране, базирането върху личната отговорност на участниците, върху решаващата роля на жените и върху безусловното просвещение.

Целите на Отговорното обсъждане са:

1) Да се формулира в тезисен вид българската национална идея като онава знание, което обединява разделените българи и ги превръща в народ - с ясно самосъзнание и самочувствие, много древни традиции като носител на водеща култура, общо виждане на бъдещето си,

осъзната сила, мисия и свобода.

2) Да се изясни мисията на България пред цивилизацията ни - в условията на тоталната криза и липсата на време за губене.

3) Да се помогне на българите и изобщо на хората да се освободят най-после от многобройните лъжи и манипулации, които са ги превърнали в неадекватни същества - особено от смъртоносната илюзия, че някой друг ще подобри нещата вместо тях.

4) Да се разбере крайната необходимост от ускорено самоорганизиране според готовата вече програма.

5) Да се дадат на хората основите на необходимото съвременно просвещение - резултатите от проведения професионален анализ на историята и съвременното на цивилизацията и България, с поуки от възходите и паденията в миналото и днес, въплътени в проекта за качествено нова „Конституция и практическа програма“.

6) Да се поеме без колебание лична отговорност от всеки човек при липсата на време за губене по досегашния начин на живот, ценности, цели и средства за постигането им.

7) Да се активизират максимално жените и техните организации - без тях нищо съществено не може да се направи.

Практическите стъпки в подготовката на Обсъждането са:

1) Запознаване с вече публикуваните от ДНК и ОЗБ - а още по-добре и от други - анализи, изводи и конкретни програми.

2) Ускорено самоорганизиране чрез създаване на базови структури на ОЗБ - т. нар. ГСО (Граждански Спонтанни Общности): групи от десетина души, запознали се с т. 1, избрали си достойно ръководство, бързо изработили своя програма за действие според указанията в т. 1 и веднага започнали изпълнението й.

3) ГСО е общо название на групи с различна конкретна насоченост: БГП „ИЗХОД“ (Български Граждански Парламент „Истински и Завинаги Хората да Обикнат Доброто“), ПЕБ „БРОД“ (Партия на Единението на Българите „Българско Радикално Обновително Движение“), ДНК („Движение за нова Култура“), НАЖ („Национален Алианс на Жените“); всяка ГСО сама решава към коя от тези големи структури да се присъедини, а вече създадените партии (извънпарламентарни) и граждански сдружения решават към кое друго голямо обединение да се присъединят - към ККГС („Координационно-Консултативен Граждански Съвет“)

или към ККПС („Координационно-Консултативен Политически Съвет“), които са независими обединения в ОЗБ.

4) Всяка ГСО и всеки загрижен за България може да си изработят и свои възгледи по всички разглеждани проблеми, да ги изложат тезисно и да ги изпратят заедно с докладите (изказванията) си.

5) Право на участие имат хората по следния ред:

а). председателите на всяка ГСО (даже да не е напълно сформирани);

б). представителите на гражданските организации и извънпарламентарни партии;

в). представителите на женски организации;

г). участниците с доклади и изказвания, желаещи да бъдат включени в дневния ред;

д). членове на ГСО и други организации и партии, чиито делегати участват в дневния ред;

е). гости без включване в дневния ред, но с възможност да участват в обсъжданията;

ж). гости - наблюдатели.

6) Записалите се за участие или само като гости ще получат веднага публикуваните материали (според платената такса) и указания за още задължителни практически стъпки преди обсъждането.

Заклучение

За ефективно провеждане на Отговорното обсъждане, вземането на правилни решения, изработване на адекватна програма и разгръщането на Националната кампания „Да спасим и възродим България!“ е задължително участниците да се запознаят предварително с публикуваните поне от ДНК и ОЗБ материали по проблемите - те са нужни и за просветителската линия в програмите на групите и сдруженията им. Необходимо е и да са започнали практическите стъпки. За въпроси и изказвания, чиито отговори и постановки са в публикуваните материали, няма да се дава време. При регистрацията преди обсъждането всички ще получават точния дневен ред, проекто-решенията и евентуално други необходими материали. Ще има и продажба на книги по разглежданите проблеми.

10.02.2006 г.

Президент на ДНК:
Кубрат Савов Томов
учен-енциклопедист
и философ

За връзка:
ж.к. Младост 4, бл.468,
вх.2, ап.37, 1715 София
Тел. 02 877 38 74;
GSM 089 846 50 10
P.S. Предавайте копия от тази покана на възможното повече хора и организации в България и по света.

От стр. 1

Не може просто така да кажеш, че светът ще придобие райски облик и всички да се захласнат и ще изоставят благата на градския живот. Единичи са волевите хора, готови на всичко.

Самият той, като малък бе мечтал за силата, която ще придобие, като порасне. Беше се закле, люлеейки краката си, седнал на един от най-високите клони на вековния дъб в градината на дядо си. Щеше да въздигне правдата, да помогне на бедните и онеправдани, каквито в детството му бяха неговите родители, баба и дядо. И ето, изучи се, постигна мечтата си. Зае един от видните постове в управлението на държавата. Целта беше постигната, но от тогавашните ценности и подбуди не бе останало нищо. Сега имаше много пари. Всички, с които се срещаше, му се кланяха. Скъпи ресторанти, лъскави хотели, луксозни коли и апартаменти. Резиденции и вили. Пищни тържества и гала-вечери. Каквото си пожелаеше - имаше го.

Всичко това му бе омръзнало още преди години. Беше се насладил на целия разкош още през първата година от издигането си в кариерата. Сега всичко се обръщаше срещу него. Бе задължен да присъства на всяко светско събитие, на всяка официална вечеря или каквото и да било друго. Трябваше да пра-

ДА ОТКЛИКНЕШ НА ЧУВСТВОТА СИ

ви добро впечатление, да позира пред всички, да изглежда такъв, какъвто всички очакваха да бъде.

- Ах, само каква игра играем! - възкликна той и сам се учуди на себе си.

- Какво? Казахте ли нещо господине? - шофьорът леко се обърна назад.

- Не..., всъщност..., обърни обратно. Искам да се върна.

Нещо му беше хрумна-

ло. Шофьорът завъртя и не след дълго спря пред залата, където бе протекла лекцията.

- Иди и ако господин Иванов, човекът, който проведе лекцията е още вътре, му кажи че искам да говоря с него.

След малко добави на обзетия от колебание шофьор:

- Да, нека да дойде направо в колата. Не ми се слиза... Действай!

Шофьорът свали шапката си, премигна два

пъти и тръгна да изпълни задачата си.

Не след дълго пристигна, водейки след себе си въпросния господин. Депутатът го покани да седне до него на задната седалка.

- Нека поговорим... - каза той, преди гостенинът му да е успял да изрази учудването си. - Наистина ли вярвате във всичко, което казахте преди малко?

- Да, абсолютно вярвам! - отвърна Иванов,

още учуден от поканата и резкия подход на изтъкнатия господин. - И смятам, че успях да докажа, поне на думи, реалността на този проект.

- Да, на думи! Наистина ли сте толкова наивен, че да повярвате в това, че тези - той посочи към отсрещния, отрупан с пешеходци тролеоар, - търсещи единствено изгода за себе си, градски отрочета ще пожелаят да отидат на голата земя и да се захва-

нат с една от най-недостойните в днешно време дейности - земеделието?

В думите му нямаше и капка уважение към обикновените хора, гласували му доверието си. Тонът му беше рязък и изпълнен с презрение.

- Ами аз пожелах, защото те да не го пожелаят?

- Погледнете ги, Вие, струва ми се, не сте излизали скоро из столичните улици. Одеве говорехте така, сякаш всичко се отнася не за тези хора, а за едни мечтатели, готови да пожертват всичко в името на здравето и щастието си. Да, но струва ми се, сте сбъркал, защото наоколо няма такива.

Господин Иванов бе отправил поглед към крачещите хора, вечно бързащи за някъде. За един безкраен миг му се стори, че депутатът е прав. Каза:

- Хората се променят, господин Георгиев. Прав сте, че сега обществото ни е насочило изцяло погледа си към материалното. Ценностите му са изгубени. Но това може да се промени. Именно затова Ви поканих. Поканих и Ваши колеги, но само Вие дойдохте. От Вас зависи да помогнете на тези бедни хора... Защо ме повикахте? Да говорим за отчаяващото състояние, в което се намира днешният човек и за това, че то е единственият възможен вариант за съществуване? Вие властимащите сте способни да

направите много за страната ни. Ако само за миг спрете да обръщате внимание на онова, което знаете, и се заслушате в чувствата си, ще разберете, че има по-добър вариант както за вас, така и за тези, чиято съдба държите в ръцете си.

Георгиев търпеливо изслуша думите му. Знаеше, че в тях няма грешка, но нещата не стояха толкова просто. А и на един идеалист трудно се обяснява наличието на много условности, които косвено премахват вероятността подобен проект да бъде осъществен отведнъж. След малко каза:

- Вие мислите така, защото не сте се сблъскали с всичките бариери, издигащи се до небето...

- Знам - прекъсна го нетактично господин Иванов, - те съществуват, но нека насоча вниманието Ви към една пукнатина в тези бариери.

Депутатът кимна.

- Ако приемете проекта за родовите именина за утопия, то със сигурност няма как да си представите, че всички хора се вдигат и отиват на голата земя. Започват да садят прекрасните си градини и да изграждат екологичните си къщи. Това, за съжаление, е най-честият подход от страна на тези, които за първи път се сблъскват с тази идея. Но забележете - той вдигна пръст, - нещата започват с една малка групичка, която дава пример... Всъщност, не е необходимо да говорим какво ще стане след това. Няма човек, който да посети рая и да не му се прииска и той да заживее в подобно местенце...

- Хе, нима вие сте по-сещавали такава място?! - прекъсна го господин Георгиев. Не му се слушаше повече. Нещата започваха да приемат още по-реални очертания в съзнанието му и това го накара да се разбунтува. За негово учудване другият каза:

- Да, раят е при мен.
- Какво?! Хайде стига...

- Каня Ви на гости, господин Георгиев, много Ви моля, доведете семейството си.

Той пхна визитката си в ръцете му и отвори вратата. Беше усетил, че нещата тръгват в нежелани посоки. Най-тактично беше да остави разговора nedovършен. На слизане каза:

- Беше ми много приятно да поговорим, ще чакам да ми дойдете на гости, за да продължим!

След това бързо се отдалечи, без дори да изчака депутатът да каже нещо.

Той погледна картончето в ръцете си.

„Дизайн и архитектура - семейство Иванови“, отдолу пишеше адреса и телефоните.

Колата потегли, а в нея господин Георгиев седеше замислен. Можеше бързо да забрави всичко, но някак си не искаше. Образът, обрисван от Иванов по време на лекцията, придоби още по-ярки очертания.

През съзнанието му за миг премина картината на бъдещата „Райска България“, която толкова пъти бе спомената от лектора. И в нея той съзря огромна перспектива за кариерата си. Щеше да получи огромно уважение. Представи си как стотици усмихнати хора го приветстват. Кичат го с венци от цветя и скандират името му. Това бе единственото, за което можеше все още да мечтае. Всичко друго бе вече сбъднато за него. Нямаше какво да го съблазни.

Изчака два дни, за да не изглежда, че е хлътно по идеите за райските селища като наивен селянин, на когото предлагат апартамент в „големия град“, само, за да бъде отчужден имота му. Каза на секретарката си да го свърже с номера, изписан на визитката и заचाка.

- Господин Иванов на първа линия - каза тя от съседната стаичка на офиса му.

Той вдигна телефона и поздрави.

Уговориха се идната събота да отиде на гости заедно със семейството си.

Денят дойде и черното BMW спря пред зелената ограда на дома на Иванов, намиращ се в покрайнините на столицата. Усмихната жена, грижливо сресала дългата си кестенява коса, посрещна господин Георгиев, жена му и детето им - момче на пет годинки. Покани ги да влязат и те, оглеждайки се, прекрочи през портите, по които пълзяха увивни растения, отрупани с цветчета. За тяхно най-голямо изумление се озоваха в... господин Георгиев го беше срам да признае, най-вече пред себе си, но тук наистина се усещаше райско излъчване.

Вървяха по сенчестата зелена алея между дървета и храсти, в основата на които на туйфи цъфтяха цветя. Ароматът ги заплени още веднага. Птички чуруликаха, подскачайки по клоните на дърветата. Едно малко куче ги посрещна и приятелски замаха с опашка. Излязоха на поляната, която в дъното си имаше беседка. Иванов излизаеше от малката къщичка, намираща се вляво от тях, носейки чай и чаши в малък поднос.

- Господин Георгиев, госпожо! - поздрави той и попита - ще пиете чай, нали?

Те кимнаха, все още обладани от силното впечатление, което им правеше това място.

Седнаха и пиха чай. Милен - депутатското дете веднага се заигра със сина на домакините, също петгодишен. Хареса им да тичат подир кучето на стопаните.

- Да дойдем на въпроса - каза господин Иванов, - кажете ми, какво точно предлагате.

- Какво предлагам ли? Ами предлагам да поставим основите. Аз ще подсигурия желаещите, Вие ще подсигурите земята. И още нещо - добави - селището ще бъде кръстено

във ваша чест.

Господин Георгиев кимна замислено. После каза.

- Искате да ви подсигурия терен, така ли?

- Да, само това искам.

- Нека не обещавам - каза той след малко, - но ще видя какво мога да направя...

След това обядваха. Домакинята бе приготвила страхотни, по думите на гостите, ястия. Пак пиха чай и... стана време да си тръгват. Имаха проблеми със сина си, който категорично отказваше да си тръгне. С хиляди увещания го склониха, като му обещаха „последен“ пак да дойдат.

След почти месец в пресата се зашумя. Новината, че господин Георгиев се включва в изграждането на екооселище бързо се разнесе. В интервю той каза, че това, може би, е една крачка напред в бъдещето и, ако нещата потръгнат, това селище ще е едно от многото, които не само ще радват жителите си, но и ще подсигуряват екологични продукти за градските обитатели. Това го каза, по-скоро, за да обясни достъпно тази, неразбираема за журналистите, постъпка. Защото наистина нямаше как да обясни на когото и да било с що за дейност се е заел. Избягваше преки въпроси от страна на колеги и други. Те нямаше да го разберат. Е, ако искат... - мислеше си. Скоро щяха всички да последват примера му. „Всеки спонсор ще си има по едно Родово селище, увенчано с неговото име, ново бижу в колекцията му от скъпи предмети“.

Всеки си имаше своите подбуди, както и онези, които бяха благодетелствани и получиха по десет декара обработваема площ в мястото, особено за Родово селище. Намираше се в югозападна България, по молба на заселниците. Беше подбрана земя, ето сега всички се бяха събрали на празника по случай „Създаване на Първото Родово Селище в България - Рай“. То, естествено, се проведе на земята, определена за селището. Имаше почерпки, музика, хората ликуваха. Веселба като на празник, но малко по-особена. На лицата на бъдещите заселници грееха особени усмивки. Те сякаш проникваха в бъдещето и оттам черпеха енергията, която изразяваха чрез поздравите и благодарностите си, поднесени на господин Георгиев. А те наистина вдъхваха. Караха го да се чувства някак... Именно за това бе мечтал като мъничък. Именно за този поглед бе копнял. Той засвидетелстваше истинско преклонение пред делото му. Депутатът толкова бе погълнат от атмосферата, създавана от радостните наоколо хора, че съвсем спонтанно попита дали и за него няма да има място, тук сред тези прекрасни хора. Няколкото му събе-

седници за миг застинаха. След това с усмивки го увериха, че ще му подсигурят най-красивото място за Родово имение.

След три седмици еуфорията поутихна и дойде време за конкретни действия. Избраникът на народа, обаче, не бе разочарован. Въпреки, че вече бе началото на лятото, почти всички от изявилияте желание да се заселят в Родовото селище бяха там и вече засаждаха „позакъснелите“ си градини. Разчертаваха, пресмятаха... Господин Иванов също беше сред тях. Един от най-активните. Той още веднага, вече с готов проект започна да изпълнява една по една отделните му точки. Засади разсада, който бе отгледал у дома, постави основите на къщата си, започна да копае езеро. Сутрин ставаше рано и се разхождаше сам из ограденото с въженце десетдекарово, негово лично парче земя. Неговата собственост на Родина! Една усмивка на райската България - с такова настроение размишляваше той. През деня работеше, захвърлил горните си дрехи. Петърчо, синът му, припаше покрай него, радваше се и се мъчеше да помага с каквото може. Често ходеше за вода с по-големите деца до извора. Той беше на два километра от селището. Още не бяха изкопали кладенци и питейна вода нямаше. Но никой не се оплакваше от това. Напротив. Групичката, нарамила тубите и бутилките с песен на уста, всеки ден правеше разходката си до чучура на извора. След това отново се връщаше, огласяйки околността с песните си. „Една жътва“, „Калино моме“, „Бре Юначе“... бяха едни от тях. Не много подходящи и съвременни, но много приятни, особено за пеещите ги.

Годината измина, новата пролет настъпи, а с нея се разлихнаха първите пъпчици на младите овошки, насадени с много любов от жителите на „Георгиев Дом“. Хората бяха превъплъщение на пролетта. Излъчваха нейната магия, подчертавайки невероятната и красота, смеейки се, работейки задружно, пейейки и танцувайки. Господин Георгиев идваше от време на време. Беше наел хора..., носеше се слух, че работещите на земята му са негови роднини, но живещите в селището не се интересуваха от личните му работи. Прекарваше ден-два на мястото си. Поздравяваше жителите за напредъка, който забелязваше с всяко свое посещение, и биваше изпращан от тях с пожелания работата му да върви леко и да „помисли за още селища“.

Беше средата на лятото, когато отново започна да се говори за това селище в медиите. Гледайки един от друг, конкурентните медии заснемаха репортажи за него и ги излъчваха в ефира си. Зрителите бяха заинтригувани от гледката.

Малцина се намираха да възразят и да кажат нещо от сорта на „Тези хора са си изгубили ума“. Това беше така най-вече поради факта, че всеки един жител на „Георгиев Дом“ изглеждаше така, както се чувстваше. Щастлив! От екраните на телевизорите в мрачните къщи и апартаменти огриваше сиянието на природата. Весели работливи хора, разхождащи се или поседнали на тревата, разказваха колко приятно е да се занимаваш със собствената си градина и сочеха вече избягвалите култури. Репортери опитваха ягодите и малините, черешите и джанките. Ахкаха и охкаха. Казаха, че подобно нещо не са вкушали и правеха безплатна реклама, като сравняваха по качество тези плодове с онези - вносните и „изкуствените“ от магазините.

Хората наистина бяха впечатлени. Още недоумяваха какво става и какво ще произлезе от това, но не им хрумваше да дадат критичното си мнение и да заклеят това ново начинание, което им се представяше, както правеха обикновено. Гледаха с любопитство. И едно странно чувство се прокрадваше в душата им. Сякаш отдавна подтиснат спомен изплуваше в тяхното съзнание. От това наистина, струваше им се, ще излезе нещо. Надяваха се и спонтанно стискаха палци.

Изминаха още две години. Първите плодове се появиха по пазарите с големи табелки над тях. Биваха разграбени от купувачите за броени часове. Любопитството им беше оправдано. Вкусът на продуктите наистина беше превъзходен. Радваха се хората, че най-накрая могат да опитат нещо истинско и качествено.

Междувременно се появиха още четири села. Това наистина ставаше мода. Наближаваха избори и подкрепата за екооселищата беше идеално средство да се привлекат поддръжници. А и желаещите да заживеят по „природно“ ставаша все повече. Набавяха си литература по въпроса - „Как да живеем екологично и икономично?“. Хора прииждаха да обменят опит в „Георгиев Дом“. Тръгваха си доволни. Отиваха да приложат наученото върху собствената си Родина, дадена им от управляващите.

Георгиев седеше на стола си в офиса и гледаше през прозореца.

- Кой би могъл да повярва - каза той на секретарката си, сервираща му в този момент горещ чай, сварен от билките, набрани от неговото лично Родово имение, - че нещата могат наистина да станат?

Катя го погледна.

- Какво стана, че така спонтанно решихте да се хвърлите през глава и да поемете този риск? - попита го тя, след като остави чашата на бюрото му.

- Не знам, Катя. Наис-

тина не знам - той въздъхна. - Почувствах нещо. Някакъв порив. Изведнъж всичко ми се стори напълно реално. За миг дори не се съмнявах, че е възможно хората сами да си садят градините, да се хранят здравословно и да живеят щастливо. Нямаше какво да ме накара да повярвам, че мога да загубя нещо. А и синът ми. Когато отидохме на гости... Само, ако знаеш Катя! Дълго време се мъчех да го направя щастлив. Какви ли прищевки не съм изпълнявал. Има от всички играчки, компютър и всичко останало. Всяка седмица ходеше на София Ленд. Но все пак, изглеждаше подтиснат. Някак затворен. С трудност ми напомняше за мен, когато бях на неговите години. Всичко бях подсигурил, разбираш ли, Катя, всичко. Но той беше това, което и аз бях някога - малко, бедно момче. Когато го видях така заигран, тичаш, търкалящ се, смеещ се, боричкащ се с детето на Иван на неговата ливада... Когато видях уплах в очите му, след като му казахме, че си тръгваме... Той сякаш беше забравил за всичко, погълнат от средата, която за него в този миг се оказва естествената. Тогава разбрах, че всичките пари на света не могат да направят детето ми щастливо.

- Ооо, господин Георгиев! - изхлипа Катя и избърса сълзата, стичаща се по бузата ѝ. - Мога да си представя какво сте успели да направите, не само за сина си, а и за всички онези деца, които сега весело лудуват там на ливадките. Вие променихте живота им! Вие наистина оправдахте очакванията на онези, които са ви избрали...

Иван лежеше, подпрял лакти върху хладната трева и гледаше звездното небе. До него също така мълчаливо и замечтано лежаша жена му и синът им.

- Кой би предположил, че това ще се случи? - каза той замислено, оценявайки всичко което се случи през последните години.

- Нима ти, най-верният привърженик на тези идеи, казваш това? - подкачи го жена му.

- Да, дори за миг да не се съмнявах, че това един ден ще се случи, но тогава, в онези дни, не предпологах, че само след няколко години ще лежим на Райската си земя и ще благодарим на Бога за това, че ни я върна.

- Тате - попита с тъничкия си гласец синчето, - а Бог там при звездите ли е?

- Не синчето ми, Бог е в сърцата на хората, в сърцето на чичко ти Стефан с голямата, черна кола и лъскавия костюм.

Жена му се усмихна нежно и целуна бавно Иван по бузата.

- Усещам и тук, вътре, един Бог да се спотайва скромно! - каза тя замечтано.

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

(Продължение
от миналия брой)

Александър
ГОРБОВСКИ

Кога е била катастрофата?

Не е лесно да се отговори на този въпрос. Ние нямаме пряко указание за датата на това събитие, което египтяните са наричали "унищожение на човечеството".

Освен това, върху тези спомени неизбежно се наслоява споменът за други катастрофи от местен характер.

Такава местна катастрофа, която обаче е оставила дълбока следа в преданията на народите, е била, например пробивът на водите на Атлантическия океан в Средиземно море. Това е станало около 1500 година преди н. е. Обширни райони, които са били преди това суша, са се оказали под водата.

Защо Баб-ел-Мандебския пролив, което в превод означава "Врата на сълзите", се нарича именно така?

Преданието гласи, че това име му е дадено като спомен за голямо земетресение, в резултат на което е станало откъсването на Азия от Африка и се е образувало Червено море.

Други местни катастрофи са станали в по-близко до нас време.

През 1815 година в една от провинциите на Индонезия е започнало неочаквано и много силно

което видели. Облакът от нагорещени газове се стоварил върху столицата на острова. Всички тридесет хиляди жители загинали почти мигновено.

В много европейски вестници по това време е бил печатан любопитен разказ за единствения човек, който се спасил. По ирония на съдбата това бил затворник, осъден на смърт! Дебелите стени на килията за смъртници го спасили.

Но по косвените следи, които е оставила всемирната катастрофа, ние можем все пак, с една или друга степен на увереност, да определим нейната дата.

По геоложките слоеве, които може достатъчно точно да се датират, се установява, че е станала рязка промяна на климата в Европа в периода между XIII и X хилядолетия преди н. е.

Удало се е също така да се установи, че появата на Ниагарския водопад, възникнал в резултат на резки геоложки премествания, станали в този район, също така се отнася към XVIII-XIII хилядолетия преди н. е.

На юг от днешната столица на Мексико се намираща плато, залято с лава. Анализът на лавата е показал, че това кратко, но крайно интензивно изригване е станало в периода между XIII и VII хилядолетия преди н. е.

Възрастта на находката на мексиканския учен Гарсиа Пайон (две хижи, които някога са били на брега

Находката заинтересувала учените. Оказало се, че подобна стъкловидна лава, взета от дъното на океана, би могла да се образува само при атмосферно налягане, тоест на повърхността!

Анализът на лавата показва, освен това, че тя се е потопила в океана веднага след втвърдяването си. Това е станало също така, примерно, 13000 години преди н. е.

Има хипотеза на известния атлантолог Х. Белами за по-точно датиране на катастрофата. Става дума за странното съвпадение на изходните дати на различни календари.

Египетският слънчев цикъл наброявал 1460 години. Известна е датата на края на един от тези

цикли. Изходна дата за лунно-слънчевия индуски календар била 11652 година преди н. е.

А календарът на майте, който се състои от цикли по 2760 години всеки, също така ни дава датата 11653 година преди н. е.

Разликата от една година между началото на индийския календар и календара на майте не говори нищо, тъй като това може да стане и в случая, ако двата календара биха били започнати в една и съща година, но в различни месеци.

Промеждутъка от 110 години между 11652 и 11542 година – това, очевидно, е времето между началото на катастрофата и нейното окончателно завършване.

Работата е в това, че хаосът след катастрофата не се е прекратил веднага. Паметта на народите разказва за това време, като за епоха на рязко захлаждане, когато горните слоеве на атмосферата, замърсени с газ и пепел, не пропускали слънчевата светлина. Цели поколения хора живеели и умирали, без да видят слънце.

Когато накрая се съсала тежката пелена на вечно оловното небе и се появило Слънцето, това било знак, че епохата на катаклизмите е завършила.

Тази поява на Слънцето, след дългия период на студ и мрак, е послужила, според нашето мнение, също така като повод за възникването на слънчеви култове.

Но, ако катастрофата е станала толкова отдавна, нима е могла човешката памет, паметта на народите, които не са имали писменост, толкова дълго да пази всички й подробности? Например индианците, живеещи в тропическите гори на Амазонка, или бушмените и хотентотите на юг в Африка от уста на уста, от поколение на поколение са предавали разказа за нея тринадесет хиляди години!

Възможно ли е това? Оказва се, че да.

Два примера от историята на животинския свят на нашата Земя говорят за това, доколко здраво пази паметта на поколенията събитията от най-отдалеченото минало.

Североамериканските племена имат много легенди за някакво старинно животно. То има "само една ръка, която излиза напред от рамото", то "поразявало своите врагове с дългия си нос" и оставяло върху снега големи кръгли следи.

Учените били много учудени, когато познали в тези описания мамута. Този звяр, казвали легендите, "е огромен като движещ се хълм, лишен от растителност".

Индианците разказвали, че това животно имало дълги, стърчащи напред зъби (бивни) и "било толкова голямо, че когато лягало, вече не могло да стане".

Сега скелети на мамути са открити и в Северна и в Южна Америка (в Еквадор са намерени даже кости на мастодонт, животно от третичния период, "дядо" на нашия слон. Смятало се е, че мастодонтите са измрели преди появата на човека). Последният мамут в Америка е изчезнал преди около десет хиляди години.

Значи, народната памет поне сто века е пазила представата за това животно с бивни-зъби и дълъг нос, с който то поразявало враговете си!

Друг пример за това, колко е жива паметта на народа, се явява споменът за еднорога. Споменаването на това животно ние можем да намерим и у древните автори, и в религиозните книги, и в народните предания, а неговото изображение – върху много гербове.

Например гербът на Велкобритания е украсен с еднорог. Древните ловни песни на тунгусите разказват за този огромен черен бик – еднорога. Той бил толкова огромен, че трябвали специални шейни, за да се пренесе неговият единствен рог.

Дълго време се е смятало, че всички съобщения за това животно са плод на народната фантазия. Когато все пак палеонтолозите намерили скелет на еднорог, се оказало, че описанията за него не са преувеличени: това е било същество високо пет метра и тридесет сантиметра!

Но всички изкопаеми носорози измрели внезапно преди стотици хиля-

ди години. Наистина, някои учени смятат, че техният сибирски роднина е доживял до появата на човека и е бил унищожен от него.

Колко хилядолетия е пазил и предавал народът тези спомени за огромния бик с един рог, спомени, останали още от първобитните ловци!

Затова няма нищо удивително и в това, че и от безписмените народи узнаваме за такива отдалечени събития, като всемирната катастрофа и потопа.

И така, катастрофата е останала в човешката памет, спомени за нея са пристигнали до нас и в ус-тен, и в писмен вид.

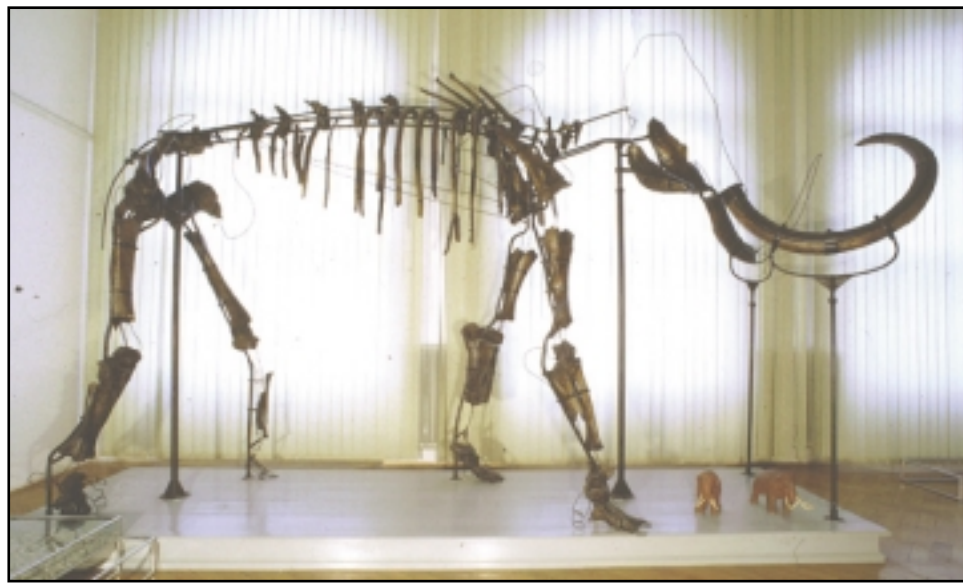
Именно тази катастрофа, а също така последвалото след нея потапяне на суша са прекратили връзката между Европа и Америка.

Ако в последствие е имало някакви контакти, то, по всяка вероятност, това са единични, случайни пътешествия през океана. Изключение правят по-късните колонии от норманди и келти в Северна Америка.

Ние имаме основание да твърдим, че преди катастрофата на Земята са съществували някакви висши цивилизации, отделни представители от които са преживели катаклизма.

За съществуването на такива цивилизации ние разбираме, в частност, от многобройните предания за предвестниците на катастрофата.

(Слежда)

изригване на вулкан. От деветнадесет хиляди човека, живеещи в провинцията, останали само двадесет и шест.

Сред безбрежния Индийски океан се намирал малкият остров Мартиника.

Веднъж през 1902 година жителите на неговата столица чули странен глух тътен. Като вдигнали глави, те видели малък облак над върха на близката планина – утихнал вулкан.

Това било последното,

на морето и са се оказали високо в планините) също така е повече от десет хиляди години.

Датата на внезапната активизация на вулканичната дейност в този район се потвърждава и от други находки.

През 1898 година френски кораб, занимаващ се с ремонт на кабела, прокаран по дъното на Атлантическия океан, случайно извадил на повърхността парче скала с вулканичен произход.

цикли (1322 година преди н. е.). Ако от тази година се отброят назад седем цикъла по 1460 години, това ще ни даде датата 11542 година преди н. е.

Асирийският календар се е състоял от лунни цикли по 1805 години всеки. Краят на един от тези цикли е през 712 година преди н. е. Оказва се, че е необходимо да се отброят точно шест цикъла назад, за да се получи същата дата – 11542 година преди н. е.

Това не може да бъде случайно съвпадение.

Събитието, което е залегнало в основата на летописането на тези народи, би могла да бъде само катастрофата.

Това се потвърждава от съпоставката и на два други календара – на майте и на древните индуси, между които също така има поразително съвпаде-

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата "Съмишленици" да заеме по-голямата част от него.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив

РОДОВО
ИМЕННИЕ

Проектант на
главата и
герба
художник
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотов
Стефан Йорданов
Рени Радева
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodovimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска Къща
"Новата Цивилизация"
ЕООД - София
НВБ банка
"Биохим" - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063